

==

زړه کې لږ، لږ بیدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندی یم، دسترگو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترگې مې یوڅه درنې وې، خو وغږېدې، په رښتیا هم ژوندی وم، لکه د ټانګې اس ټوک، ټوک وم او په سپینو بندازونو تړل شوی وم. شایه تخته چپرکت کې پروت وم په اړخ نه شوم او وښتی، شاوخوا مې وکتل څوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان یې راکې نه و. د تېرې شپې یادونه مې سترگو، سترگو ته کېدل، زامن، لونی، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې وگرځېدل، زه چېرته یم! چار راوستی یم، ولې؟ ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې اوښکې روانې شوې، دپاکولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خو دم پکې نه ؤ، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خوني ته راننوتل، زما په بیدارۍ مې یو بل ته وکتل او مسک شل، ، ېه، امحکی، و، زما په زړه کې پر زېږندو تېرې شوې، زما په بیدارۍ کې، زما په ریزې څه ویل خو زه یې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وویل چې ستا په خبرو نه

لا وڙھی!

زی مارکېټ، بزازی

پایانہ

عربی

ارو! ته!

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

پوهېږم، زلمی په خندا شو بل ملگري ته یې څه وویل او دواړه له خونې ووتل.

ما یواځې د یوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امریکایي ځواکونو نیولی یم، خو حیران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امریکایان، له یوې ښکلې خارجي ټیپه جنۍ سره چې کاوبای پتلون او لنډ کمیس یې اغوستی دی، راننوتل، جنۍ په ماته گوډه پښتوسترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پوښتنه وکړه او دامې هم وویل چې دې کافرو زه ولې راوستی یم؟

جنۍ راته په کراره وویل: هرڅه چې وایې په آرامي ووايه! (اوکی!) فامیل دې ټوله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهر نور هم زیات شو، په چغو مې ورته وویل: ما په خپلو سترگو ولیدل چې دې کافرو وويشتل، ته وایې چې روغ جوړ دي؟ درېوړه غلي، غلي ولاړ وو، ما چيغې وهلې او د کورنۍ پوښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنۍ ته څه وویل، جنۍ زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شې هیڅوک به له تاسره خبرې ونه کلي، دا به تاته ډېر تاوان وکلي، هرڅه به درته وویل شي. ریلیکس ریلیکس اوکی.

دهغې خبرې لانه وې تمامې چې ما ورته وپوښتل:

- دا کوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی یم؟

جنۍ ځواب راکړ: دا ځای بگرام دی، ته یې د طالب په نام نیولی یې، موږ پوهیږو چې ته طالب او القاعده نه یې، هسې په تالرشک دی، خو کله چې روغ شوې بیا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته یې، نوته ولې وار خطا یې؟

- عجیبې خبرې کوې! ولې وار خطا یې... زه د بند په کیسه کې نه یم، زما کورنۍ څنگه ده؟ هغوی چېرته دي؟

- ستا کورنۍ یوڅه زخمي شوي وو، اوس په خپل کور کې روغ جول دي، اندرستیند؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

له دې سره مې زړه یوڅه په کراره شو، خو بیا مې هم باور نه کېده چې ددې خبره دې ریښتیا وي، جنۍ ته مې وویل: ته مسلمان نه یې؟

- بلې زه افغان یم، مسلمان یم.

- ښه نو ته او خدای دې، که ریښتیا راته ونه وایې. کورنۍ مې څنگه ده؟ جنۍ یو وار په خندا شوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وایم؟ کورنۍ دې اوس روغه اوصحتمند دي، او په خپل کور کې دي، ته لږ ډېر زخمي وې، په همدې خاطر یې دلته راوستې.

هغه دوه امریکایان چې اوس لرې په څوکیو ناست وو، جنۍ ته یې غږ کړ، جنۍ یې خواته لاړه، خوشبې یې ورسره خبرې وکړې. بیا درېوړه راپاڅېدل او ما ته یې وویل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتیا لري درته راوړي یې، دا یې هم وویل چې ته به څو ورځې دلته یې، چې روغ شې، موږ دې بیا پوښتنې ته راځو او لاړل.

ما به ورته څه ویلي وای، ددوی په هکله مې له خلکو نه ډېرې کیسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه دتبلیغیانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

یوه میاشت یې داسې وساتلم لکه د (لاندې) پسې؛ خو خدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې گرځول یې راته اسانه نه و، امریکایي ډاکترانو ویل، چې زه بختور یم، ځکه په څلورو مرمیو لگېدلی او لا ژوندی پاتې یم، د پښو درې واره ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اوږې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځیان چې په لومړي ځل له هغې ژباړنې سره راغلي وو، د یو نوم (مایک)، د هغه بل (مارتین) او ژباړنه (سونیتا) نومېده، له دوی سره یوڅه بلد شوی وم، یوه ورځ، مایک او مارتین له درې نورو (ډېوانو) پوځیانو سره راغلل، یوه توره کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونه یې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونیولم او روان یې کړم، له یوڅه مزل وروسته مې د پنجرې د خلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنگېدل خو زه یې په خبره نه پوهېدم، خوشبې وروسته یې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وار خطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

وکرې، هغوی یوه ډیکه راکړه او دروازه یې راپسې بنده کړه، اوس زه په یو وړو کې دوه متره کوټه کې، چې یو وړوکی (روشن دان) یې په چټ کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سیمټي د بوالونه سپین رنگ شوي وو، په وره کې راته یوه وره کړۍ ښکاره شوه خو بنده وه، یو جای نماز، یوه کمپله، یو بالښت، یو توشک او یو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلو توان یې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک د چا له غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروسته یو سهار زما د خونې ور خلاص شو، دوه توریان اویوه تکه سپینه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه یو یې رانتوت، کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونو پښو کې یې ولچک اوزولنې راواچولې، بیا یې له تخرگونو ونيولم اوروان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پینځه دقیقې مزل به مو کړی و، چې یوې خونې ته ننوتو، د خلکو غږ ترې راپوته شو، په څو کې یې کېنولم، کڅوړه یې له سر نه راته لرې کړه؛ گورم چې د یو مېز شا وخوا درې امریکایان او یوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وله، سترې مشې مو سره وکړه، جنۍ چې نری مسکا یې په شونډو پرته وه راته وویل:

– ته مودلته د تحقیق لپاره راوستی یې، دوی وايي که ریشتیا ورته ووايې، نو تاسره هر ډول کومک کوي.

دې کې یو شین سترګي، چې تک سپین وینښته یې درلودل، جنۍ ته څه وویل، د امریکایي له خبرو وروسته سونیتا وویل: څارنوال وايي، چې دېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطر متوجه نه شي.

ما هم د قهر په مسکا ځواب ورکړ: زه حاضر امداده يم.

سونیتا په مسکا، مسکا زما خبرې امریکایانو ته وژباړلې، ټول سره مسکي شول، شین سترګي امریکایي، سونیتا ته بیا څه وویل، هغې چې خندا یې لا په شونډو ښکارېده زیاته کړه: (تورن توماس) څارنوال دی (ډگروال مایکل) یې مرستیال او زه هم سونیتا يم! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

جوړاوه، مایک بیا سونیتا ته یوڅه وویل او سونیتا د مایک د خبرو په ژباړه پیل وکړ.

– مایک وايي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهیږو، خو غواړو چې ستا له خولې یې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توریالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وایي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننگرهار ولایت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکيخېلو کې زېږېدلی يم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ يم، د ډاکټر نجیب په وخت کې مې د جمهوري ریاست په (گارد خاص) کې دنده درلوده.

له دې سره سونیتا چې په لیکلو بوخته وه په خندا وویل: ځوان پاتې شوی یې، میجر یې، ځکه خو په نظامي قانون پوهیږې.

بیا یې امریکایانو ته مخ واړاوه او زما خبرې یې ورته وژباړلې؛ یوه شېبه یې سره بحث وکړ، چې هر یو په خپلو کتابچو کې یاداشتونه نیول، دې سره هغه سپینو وېښتو والا (مایکل) په خندا وویل: ویري گوډ.

سونیتا له عادت سره په مسکا وویل: تورن صیب نور؟

– بس نو د ډاکټر نجیب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او دکلي په ښونځي کې ښوونکی يم، یو ورور مې په جهاد کې شهید شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل یو، په کلي کې دهقاني کوي، یو سپین ډیری پلار لرم، یوه مور، دوه زامن دوه لونې، ښځه دوه خوښې مې واده شوي او یوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، یو سات یې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځایونو کې په کومو عملیاتو کې دې برخه اخستې ده؟ نور ملګري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پوښتنې چې ما یې په هکله هېڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کلیوالو اوسیمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حیران شوم، له دې پېښې نه پینځه ورځې مخکې مې زموږ له یو قومي سره ښیښې وکړه او د شپې کوم شل ډېرش کسان زما د وړو کې خور په دسمال پسې راغلل.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او ته ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو! خو زما د تور سپیناوی نیمګړی پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داخل مایکل او هغه سپین سړی پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې دهغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوډیانډیو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملګرو مې کړي دي، زه دلسګونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوښه ځواب ور نه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ! او زه یې له پښو په چټ کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ماته جزا راکړي، هغوی کوم یوسات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خوماته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږ نوي خپلوان طالبان او ترهګر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لرې خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه راوځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه خڅېدې، ما وې سترګې مې له وینو ډکې شوي، چې څومره زاری مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیرې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتې ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژر روغ کړم.

تپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو تپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یواځې الله پاک ته توبې ویستې نور مې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزاڅه ونه شوه، برېښه یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې راته څلورو خواوو ته کش وتړل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندې یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

- مایکل وایي ته خوافغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېر غرور لرئ، ستاسو دا غرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هر څه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنګه شي؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لارې توکړې او په کنځلو مې شروع وکړه - د خبرېچیه، دې انګریزانو ته خو زموږ غرور او مېړانه مالومه ده، نور مې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوتیو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترګې وغړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې درد کاو، د کورنۍ غم مې له یاده ووت اوس په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره ځګېروي مې له خولې وتل، سخت تېری وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاګنګوسی واورېد، ورمې په پښې باندې وډباوه، د وره وړوکې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترګې ترې مالومې شوې، نظر یې ډېر خوږ را باندې ولګېد، داسې لکه نژدې دوست چې مې پوښتنې ته راغلی وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تېری یم، اوبه راوړه اوبه!

سونیتا په منډه یووړکۍ بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راګوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه!

کله مې چې د سونیتا خبرې ته پام شو، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرګه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، دېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو څارښت وکړ، ترې ومې پوښتل: دکوم ځای و؟

- هلمندی و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

- نوڅه مسلمانان خو نه دي چې گيلې ترې کوي، په دوی مو لا پخوا تېره کړې اوس يې واردی، دا ووايه چې د څه لپاره بيا راغلې يې؟
په لنډه يې وويل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لري؟

دا يې ووي او نوره لاړه، زه او دردونه مې يواځې پاتې شو.

خوشبېې ورورسته سونيتا را ته لږڅه درمل راوړل، همدا چې ومې خوړل لږ ورورسته مې دردونه يو څه غلي شول، دارامۍ احساس مې وکړ او سترگې راباندې درنې شوې.

په سبا يې دوه توريان راغلل يو څه دوا او مله مونه يې راکړل، په درييو ورځو کې يې ډېر ښه کړی و، د دوی درملوکې عجيبه تاثير و، ژر يې اثر کاو، له يوې خوا مې وجود ټول په وينو ککړ و، له بلې خوا دا درې ورځې مې مله مې لگولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنگ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مينځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وايي به روغ شوی يم، بيا به راباندې د وهلو چلونه زده کوي، ترسبا مې هيڅ غږونه کي، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مينه لري، ځکه خويي زندان او زندانيان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونيتا له يوې نوې ښځې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره يو پوځي خونې ته راغی لاسونه يې راوتړل پسې هغه ميرمنه راغله، د ښځې سپېر مې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونيتا مې پوهه کړه چې دا څو ورځې مې ځان په مله مې غوړ کړی، خو وينځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د مله مې بوی کوي، ښځې ته يې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژرتشناب ته بوځي، زه تشناب ته ننوتلم او ځان مې ووينځه، د بنديانو پاکې جامې يې راکړې، وجود مې سپک شو، کله يې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم گورم چې خونه يې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورويشت ساعتونو کې به يې سهار او ماسپښين (تشناب) ته پرېښودم ډېر ځله به مې په تيمم لمونځونه کول.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

د مازديگر په لمانځه ولاړم وم، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونيتا او هغه بله ښځه دي، زه يې چې په لمانځه وليدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ور مې وډباوه، خو پوښتنه راسره دا وه چې دا ښځه په ما څه کوي؟ سونيتا او دوه نور پوځيان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځي ښځه خونې ته راوړاندې شوه، له وړوکي چرمي بېک نه يې د ډاکټرانو سامان را وويست، د فشار آلې مې چې وليدله لږ څه ډاډه شوم، ښه يې معاينه کړم، نسخه يې وليکله.

په ټوکو مې ورته وويل: همدا سې ښه يم، وهلوته مې جوړوئ؟ هسې مې بيا هم تحقيق ته بيايي.

امريکايۍ ښځې سرد نه پوهېدو په مانا وښور او، سونيتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، ښځه له خندا شنه شوه، بيا يې څه وويل چې سونيتا يې خبرې داسې ترجمه کړې.

- (وارل) وايي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وايئ، تاسو چې ماشومان او ښځې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلين ياستئ!

له دې سره مې بې اختياره ښځې ته يوه عسکري خپېره ورکړه، څومره زور چې راکړ و، په ښي مخ مې په خپېره ووهله، له خپېرې سره يې يوه چغه له خولې ووته، شاته يې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره يې اوږه په درز ولږېده، له دې سره له خونې د باندې شورما شور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې يې مرمۍ تېرې کړې او زما خواته يې را منډې کړې، عسکرو ښځه د باندې وويسته او په ما پسې يې وربند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو ښه تش کړ، ورسره مې د ښي جانانه سزا تمه هم درلوده، خوسبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وې چې ور خلاص شو، کڅوړه يې راپه سر کړه، له يوڅه مزل روسته يې په زينو کوز کړم، پوه شوم چې ښکته يې روان کړی يم، د يوې خونې د ورد خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په يوې څوکۍ يې وتړلم او له سر نه يې راته کڅوړه لري.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

کړه، گورم هماغه ښځه ده چې ما په خپره وهلي وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکی ناسته وه، په مېز د سگریټو ډبی، یولایتیر، د شرابو دوه بوتلونه او درې څلور پلاستیکی گیلارونه ایښي وو، ښځې سپینه زېړپیراني اغوستی وه چې سینې یې ترې بوتې بوتې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځیان چې نیمه تورې څېرې یې وې هم په څوکیو ناست وو، داخل ژباړن پکې نه و، کړتې پرتې یې ډېرې کولې، پیکونه یې سره و جنگول، ښځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نیکر یې اغوستی و، سپینو غوښنو ورننو یې سمه خلا کوله، داسې چې په شونډو یې مسکا خوره وه او خوله یې یوې خواته کړه نیولې وه په پلاستیکی، گیلار کې یې شراب واچول بیا یې ما ته په خندا راوپاندې کړل، ماترې مخ واړاوه، بیا یې راوپاندې کړل، څه یې وویل، ټولو په کرس کرس و خندل، سره له دې چې په څوکی ښه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځیانو هم کلک کړم او ښځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه یې راته په گوتو بنده کړه، ما سا اخیسته او هغه د زهرو گوت مې له مری تېر شو. کرار کرار یې نیم بوتل راباندې وڅښه، ما به نور څه کړي وای وایي د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلي کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درند بده، سرمې گنگس شو، څو شېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولگېده، یو ټکان به مې وخوړ خو په درد بیا نه پوهېدم، کله کله به گوزار دومره دروند و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروسته به بیا هم په ځان نه پوهېدم، نه یم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راوینس کړم، له غټې گوتې نیولې تر وېښتو پورې ټول درد او درد، نور کله به یې دوه درې وخته اوبه ډوډۍ راته راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکتل هیڅ هم نه وو.

داخل یې پوره درې ورځې، نه اوبه نه ډوډۍ اونه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونیتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ مازدیگر مهال یې بیا له خونې نه ووېستم، د امریکایانو یو ډول خاصه سزا یې راکړه، دا سزا داسې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

وه چې ستوني ستاغ یې څملولم، په مخ باندې یې راته یو پلاستیک وغوړاوه، له پاسه یې راباندې د اوبو یو غټ پیپ راخوښ کړ، ما داسې احساس کاوه چې په یو سیند کې مخ په ښکته روان یم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او راوې ایستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سیند له تل نه را ایستلی یم، دوی مانه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماته یې ویل چې تاسو ته وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلودای په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا یې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هېڅ شیمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقیق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقیق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مې شو، چې له ځایه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځایه یې بیا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقیق مې له وهلو ډبولونه تش نه و، نور یې حساب رانه ورک و چې څو واړه یې ډول ډول سزاګانې راکړې، خو یوه ورځ یې سر راته دوه ځایه داسې مات کړ چې د تحقیق خونه له وینو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروسته لس ورځې یې بیا تحقیق ته ونه غوښتم، یو څه ښه شوی وم، چې یوه ورځ سهار وختي یې بیا د تحقیق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپینو وینستو والا پوځي، مایکل اودوه نور کسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه یو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپین سري وویل چې تاته یو ښه زیری لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او موږ ته هر څه ووايي.

د زیري پوښتنه مې ترې وکړه، سپین سري پوځي په لوړ اواز چاته غږ وکړ، گورم یوه ښځه چې د خوب جامې یې په تن دي، یوې پوځۍ جنۍ له لاسه نیولې خونې ته را دننه کړه، ښځې خپل سر تیت نیولی و، همدا چې مخ یې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه میز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپین سري او ملګرو مې ورواړاوه، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

او وهلو يې بېرته کلک کړم، هغه ښځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په ليدو، زما په چغو او زموږ په جنگ هېڅ غبرگون ونه ښود، يواځې يې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترگو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه ليونی، لاسونو او پښو کې مې ولچک او زولنې پر تې وې، خو بيا هم څلورو کسانو نه شوم ټينګولی، زما مېرمن يې بېرته بوتله او زه يې له ښه ډولو وروسته بېرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لېونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وټه، پښتني مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پټوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بيا زندان او هغه هم امريکايان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې يې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرګ ښه دی، له ځان سره مې ژړل چې له خونې دباندې سونيتا له کوم چا سره په گرم بحث لگيا شوه، سونيتا همدا ويل چې (او پڼ ده ډور) سونيتا غوښتل چې زما د خونې وروسته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې راسره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه گورم چې د سونيتا ښکلې خېره را ښکاره شوه، ورسره له ځايه پورته شوم، دواړه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وويل:

- تا خوماته نه وويلي چې زما مېرمن دلته بندۍ ده؟

زما له قهر سره سونيتا يوڅه وډاره شوه

په بېرې يې وويل: زه دلته ترجمان يم، زه دهیڅ شي صلاحيت نه لرم، څه چې راته هغوی وايي هماغسې کوم.
- ښه اوس دڅه لپاره راغلې يې؟
- نه پوهېږم چې څنگه يې درته ووايم، تول دې دارکلي، اوس يې نه پرېښودم، چې بل غم جول نه کلي.

- نه يې جوړوم، اوس د هر ډول زيرې اورېدلو توان لرم، ووايه!

سونيتا يو ډول راکتل او وېي ويل: له تاسره يې ستا ميرمن چې زخمي و، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سونيتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرگون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقع خلاف، هيڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې وپوښتل: او نوره کورنۍ مې؟
- هغوی نه زه هم خبر نه يم.

دې سره مې ورته وويل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلې وې؟

سونيتا په وارخطايۍ وويل: نه زه يې راولېږلم، که ته غواړې نو مېرمن دې خپل کورته وړلی شي.

ددې خبرې د اورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختياره مې خوله د هغې تندي ته وړاندې کړه، خوله خومې ونه رسیده خوله لرې مې په تندي ښکل کړه، هغې چې لږ مخکې زما د غبرگون تمه درلودله او وېره يې په سترگو کې ښکارېده، زما په دې غير ارادي عمل حيرانه شوه؛ له دې سره يو څه خجالتنه شوم او له وره نه لرې لاړم.

ما له سونيتا سره کومه خاصه يارانه او عاشقي نه لرله، خو زه پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات ترلاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لارښوونو نه په خپله تېښته کې گټه اخستلی شم، څه وخت روسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم راسره په چل کې ده؛ ژرمې خبره واپوله:

= که دا کاروشي، زه به له تانه ډېر خوشاله شم

لایي په شونډو مسکا خوره وه چې وېي ويل: نه زما په واک کې هيڅ هم نشته، دا دهغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو يو د تيليفون نمبر راکه چې موږ ورته زنگ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، اوکی!
ښه وه د اوبښي د تيليفون شمېره مې په ياد وزده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونيتا د شمېرې له اخيستلو سره له وره نه لرې شوه، ژرمې ورته وويل: زه به څه خبر شم؟

- زه يې درته ووايم، اوکی درست!

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

سونيتا لاره زه همدا سې په خپل ځای کې شا په تخته پریوتم، له قهر نه مې ان تر سبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنگ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوي؟ بیا زما برخه سزا خو یواځې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باګرام د هوايي ډګر د وره په مخ کې ځان مرګی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې راته بېولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یو ځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته گوته ونيوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سر د ښه په مانا وښوراوه او لاړ، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکاوه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته ګرځېدم، اخیر مې پښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په ګارډ خاص کې وم، سخت موساعت تېرو، ډېر قدر یې راکاوه، کله، کله به زما ملګری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره ؤ، له کور نه به یې ویدېو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، تر سبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېرو چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا اشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلوسه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او داسې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاً په یو اطاق کې به لس دلس بندیان اوسېدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشرو. بندیان به تښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېرمینې ده؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم. د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بیړه مې غږ کړ.

سونیتا ته یې؟ سونیتا!

امریکایانو به یې نوم لنداوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره د کړۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترګې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بیړه وپوښتل.

څنگه شو؟ څنگه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

- وشو، وروردې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوښتل چې تا هم وگوري خو چا ورته اجازه ورنه کله.

بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر ژور شوی وم، لکه دوه نېږدې دوستان، په ما هم خوږه لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یواځې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت و چې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلي ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلې راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوي نو یو څه به ورکوي هم، هغې ویل چې ته ماته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه داسې نه وایم چې دا مالومات مې له تانه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکړم.

خو سونیتا له یاده ویستې و چې زه هم یو نظامي افسروم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پښرو او پوږي شودو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

لوی شوي زه چېرته غولولی شوم، سونیتا غوښتل چې د ملګرتیا په تار زما په خوله کې ګوتې ووهي، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې ګوندي زه ورباندې پوه شوی یم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تنبېدلو و، چې نېرېدې وه ورته ویې وایم خو اوس زه وپوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په امانی یې وکړه اولارې.

د سونیتا په ډاډول کړو ډېرځپه شوم، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې: ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یواځې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلي وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانې جنګۍ او هلکان هم راغلي وو، چې شپه او ورځ ورسره همدلته او سپدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هیڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغانې غرور او غیرت لکه څنګه چې نورې افغانې میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پښځو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

اوس نو د تېښتې لپاره تیار او آماده وم، خو هېڅ نه پوهېدم چې په څه ډول!! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورک وم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې وېده شوی وم، د وره په ډېولو مې ټوپ وواهه، ښځ په ځای کې کېناستم پیره دارو، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې وکتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې و خوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنګه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیرکتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته ډاډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسروم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه ګارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسي، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید آماده و اوسم، او هېڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل و تنبستم، بلکې اوس دا زما ارمان

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ګرځېدلی و چې زه باید له دې ځای نه روغ و تنبستم او خپل غچ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووايم او که ووايم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطره ډک تصمیم مې ونيو، ما وې هسې هم مرګ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړشم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یواځې له دې قفس نه زما وتل پاتې و، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېر شي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و، خپل وارته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرګي برید له امله و، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم یو نه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې و نیولې، شور ماشور مې جوړ کړه له بهرنه مې د چا غږونه واورېدل، څو شېبې وروسته کړۍ خلاصه شوه، ګورم چې د جنۍ غوندې یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه ګپ اس؟ چرا غالمغال انداختي؟

په قهر مې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناب ته نه یم تللی؛ بیا وایې چه ګپ اس!!

هلک له ځان سره و ښکېد، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخاږه کې خبرې وکړې، ډېر وخت لانه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واړېد، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلی و، ځان مې حملې ته جوړ کړ، ور خلاص شو، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته راننه ووت، همدې کې مې پرې بریده وکړ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملګري شول، له پښو یې و نیولم له خونې یې د البز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم ستړي شول، څه نور کسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او تپونه مې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

پرې وتړل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همداسې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځايه نه شم پورته کېدلی، له هر حرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کړ بيا مې ترمازديگر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هيڅ داسې تېره شې په گوتو را نه غی، چې هيڅ مې ونه موندل کښېناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونيتا راوړی و او دلته يې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص کړ، له ماشين نه مې يوه وړه، تېره و سپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولگاوه، غوښتل مې چې په اوسپنه د خپل لاس يوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وينې وبهوم چې له دې ځايه د وتلو چانس پيدا شي، خو و سپنه ډېره نرۍ وه ژرفا تېدله بيا مې په و سپنه مې (ورۍ) درې ځايه پرې کړه، په يوه شېبه کې مې خوله له وينو ډکه شوه، وينې مې د وړه په بېخ کې تويې کړې، په سپين فرش وينې د دروازې د چوکاټ نه په فرش و بهېدې، خو کوم عکس العمل مې ونه ليد، چې څومره وينه مې خولې ته راتله، هماغه مې تو کوله، شاوخوا لس شل دقيقې مې صبر وکړ، خو هيڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان ونيول، چې د عسکرو شر او شور جوړ شو، د وړه خواته پر مخ پرېوتم، ورپه بېره خلاص شو، يو کس راغي په اړخ يې واړولم، د غاړې په رگونو يې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وينې بهېدلې وې ځان داسې کړی و لکه مړی، کړتې پر تې يې وکړې، د روغتون تزکړه يې راوړه او زه يې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارگاه يوه خوا مې ښه په ښه کړه، لوړ ديوال، په سريې اغزن سيم او په کونجونو کې پيره دارخونې ښکارېدې، چپرکت کې يې واچولم، ډاکټران راټول شول، له کتلو وروسته يې يوه پيچکاري راچوخ کړه، لږه شېبه پس مې سترگې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شاوخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې د لومړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی وم، دا خونې له کانتينر نه جوړې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

شوې وې، په سپينو بندا شونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زما د پلان دوهم تکتیک هم بريالی شو، اوس نو په دې فکر کې وم، چې په دې حال تېښتېدلې شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امريکايانو په مرکزونو کې خو ان د ورځې هم غټ، غټ گروپونه لگېدلي وي، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تېښتې په پلان فکر کاوه، ځان به مې د هماغو پخوانيو فلمونو په کرکټر کې ليدله او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری ياد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غيرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی يې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هيلی کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې درحمان بابا دا بيت وويلو: چې غوتې پسې وهې په لاس به در شي

په دې لعنتي کوټه کې يو وړوکی سوری هم نه و، کړکی خولاڅه کوې، بيا مې له ځانه سره وويل چې يو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نور هم ښه شم بيا به يو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاوه، پاڅېدم چې بهر د تېښتې لار پيدا کړم، شاوخوا سيمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وگورم، چې د شپې لار رانه خطا نه شي، له چپرکت نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوړ کېښود، ماوې که شاوخوا نيږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خير او خيريت و، يوه دروازه د خونې په يو کنج کې وه او بله په بل کنج کې، زما ښي لاس ته وردالېز ته وتی و، په داليز کې تشناب و او دالېز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه ږم چې داليز ته وتې وه، هغې بلې خواته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، گورم چې د گودام غونډې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ايښي وو، د کړکۍ په ليدو سخت خوشاله شوم، د کړکۍ خواته لاړم، شاوخوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هډې په شمال غرب کنج کې يو دوه منزله تعمير و داسې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خواته بيا لوړ دېوال او هاخوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به يو نيم سل متره واټن و، مستقيم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکۍ نه مې سر وويست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سړکونه وو،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ها خوا ترې بيا نورې تيارې ولاړې وې، د هډې يانې بگرام شا وخوا لکه لويه کلا دېوالونه چې شاو خوا څلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سيمان لکه ماران پرې پراته وو، داسې راته ښکارېدل چې د دې مرکز په هر گنج کې د وسپنې لوړې پيره دارخونې هم شته، ځکه چې په دوو گنجونو کې خو ما وليدل، چې له دېوال نه به يو متره لوړې وې، غرغو شاوخوا کړکۍ درلودې، د دېوال له بېخ نه ورته د وسپنو پوړۍ ورختلې وې، خونه پوهېدم چې دې غرغو کې يو پيره دار کېناسته که ډېر؟ په همدې غرغو کې غټ، غټ گروپونه لگېدلي وو، چې شاوخوا سيمه يې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغه گروپونه لگولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرته لاړشم او هغه د جنوب خوا وگورم، چې دې وخت کې مې د پښو ښکالو واورېد، ډېر وډار شوم، په منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پښې مې لوڅې وې، د پښو ښکالو مې نه پورته کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښايسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوته، چې ورځ کې خو ځله به زما پوښتنې او کتنې ته راتله، ډاکټره راننوته، زما په ليدو مسکه شوه، خو ما داسې ویش وای شروع کړی و چې بېرته لږ غونډې خپه شوه، څه کړت پرت يې وکه، دوه رقمه گولۍ (تابليت) يې را کړې اولاړه، لږه شېبه وروسته زه هم له چپرگت نه را کوز شوم، يو وار مې بيا په ځمکه غوږ کېښود، ورپسې مې په دېوال غوږ کېښود چې پوه شم نيږدې خو څوک نشته، څه مې وانه ورېدل، کله مې چې ور خلاص کړ، مخامخ يو وړوکی دالبزو چې يو وړوکی تشناب او کمود هم پکې و، دا ځای خو مې ليدلی و ځکه تشناب ته به همدلته راتلم، خو له دالبزو نه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلته څه شی و، خو اوس مې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مې خلاص که، د وره له شانه يو څوک راښکاره شو، سم زړه يې رانه وويست، دا يو بل ډاکټرو ! له هماغه تاکتيک نه مې کار واخيست لکه څنگه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر په ليدو مې بيا زړېږوي شروع کړل، ما يو ناول لوستی و د هغې ناول مرکزي کرکټر يو اروايي ناروغ وي چې ډېر د توقع خلاف، کارونه کوي، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ماته به عجيبه ښکارېده چې زما اول ځل دې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

چې اکت کوم خو دومره بريالی يم، کېدای شي دا به هم زما د فلمونو او ناولونه سره د ډېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپل اکت کولو د کمال نه کار اخيسته، ډاکټر چې زما په زړېږويو يې ښه له تشويش نه ډکه شوه، وارخطا شو، زما لاس يې په خپله اوږه واړاوه، د اوږې لاندې مې ننوت او بېرته يې خپل چپرکت ته بوتلم، پيچ کاري يې راته وکړه، ورسره مې سترگې درنې شوې او همداسې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تياره خوره شوې وه، په ځای کېناستم، او د تېښتې په پلان مې يو ځل بيا فکر شروع کړ، وايي انسان تر گل نازک خو په ستونزو کې له کاني کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځايه به هم نه وم ښورېدلی، زه چې په درد نه پوهېدم، ما سره د ازادۍ فکرو، د آزادۍ قدر رښتيا هم بندي ته مالومېږي؛ ما د آزادۍ لپاره کوښښ او مبارزه کوله، ځکه خو په دردونو نه پوهېدم، د خونې سات ته مې پام شو، چې د ما ښام پاو باندې اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او په لارو چارو مې فکر شروع کړ؛ خو ما ته تر ټولو مخکې يوه جوړه امريکايي پوځي دريشي پکار وه، ځکه چې د روغتون له سپينو جامو سره له لرې هم ښکارېدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځايه ووځم، خو ما بايد دلته يوه جوړه دريشي پيدا کړې وای او بيا له دې ځايه په خپله څارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوگرځېدل چې څلور خواوې د شپې له خوا وڅارم، پورته شوم او هغه گودام ته بيا لاړم، ټول مرکز رڼا و گروپونه پکې پرېځېدل، په پيره دارخونو کې بيا څوک نه ښکارېدل، يوڅه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترخپرې لاندې چالان دي، بيا مې د دالبزو خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې يو ځل بيا وکتل، په کوټه کې بيا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بيا يې و غولوم، د کوټې دروازه مې خلاصه کړه او په هغې دروازې مې سترگې ولگېدې چې له دې کوټې نه بهر وتې وه، ورغلم، همدا چې سر مې د باندې وويست گورم چې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

يو عسکر لږ وړاندې ښکته پورته گرځي، داسې لکه چې زما لپاره يې دلته پيره کوله، بېرته خپلې کوټې ته لاړم، خوشبې غلی په خپل ځای کې کيناستم او سوچونه مې کول، بالاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې بايد داهرڅه د شپې په وروستۍ برخه کې تر سره کړم، پيره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مې اوخپل نور کارونه هم داسې پرمخ بوځم، له ما ښامه يې راته په يو ځل مصرف لوبڼو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې وخوږه، نور مې سر کېښود، ما وې هسې نه چې د شپې په پای کې ويده پاتې شم.

ټکان مې وخوږ او پاڅېدم، ژرمې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځايه پاڅېدم، يو ډول ډاکسيجن پيپ په گودام کې ښه ډېر پروت و راوامې خيست، دخپلې خونې ورمې خلاص کړه، د وره شاته غلۍ ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راواړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو، ورځو له وړاندې نه خلاص و، همدا چې عسکر راتوت زما د چپر کټ خواته روان شو، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پيپ واچاوه، پسې مې په زنگونو په تشو، تشو کې ښه کلک، کلک وواهه، دې کې بې خوله له سر نه ولوبده گورم چې جنۍ ده، ژير وينستان يې په اوږو راپرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه!! لږه چې بې حاله شوه مړۍ مې ورته سسته کړه، خو په مرگ مې زړه ونه شو، ځکه جنۍ وه، لاسونه، پښې او خوله مې ورته کلک وتړل او هغه گودام ته مې بوتله، عجيب ځواک راکې پيدا شوی و، له هيڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنۍ بې هوښه وه، زما پاڅه، گوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېدله لکه دا چې هم زما په شان تمثيل کوي، ژر، ژر مې پتلون او چمپورنه وويستل، سپين نازک بدن يې پوره لوڅ نه و، نيکر او زيرپيراني يې اغوستي وو، جنۍ لا بې هوښه وه، چې يو امريکايي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډپتلون يې په تن و، اوس نوزه چا نه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتور چالان و او د دېوالونو د سرگړوپونه پرې روښانه وو، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و، د جنراتور شاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځايه ښکارېدل، بيا مې په پروت

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

باندې ځان تر جنراتور پورې ورساوه، خو په گولولو يې نه پوهېدم، ډېرې تنۍ يې درلودلې، ما هم د ټولو سوچونو په اړولو پيل وکړ، له دې سره تپه تياره شوه، همدې وخت کې بېرته جنوب خوا ته لاړم، گورم چې شرق خواته درې تعميرونه څنگ په څنگ پراته دي او پيره داران يې هم شاوخوا گرځي، خو زه غږ خواته د دېوال بېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پيره دارخونې ته ورساوه، د زينې شاته غلۍ کيناستم، تقريباً پينځه دقيقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا گانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پيره دار خونې او زينې سره ارتباط درلود ځکه چې اوسپنې له يو بل سره وېلېښک شوې وې، د پورته ختلو زينو (پوړيو) په څنډه د وسپنې په ميلې باندې، مې غوږ کېښود، پو شوم چې پيره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په يولاس کې مې هغه امريکايي لاسي برق، چې ډېره تيزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پيپ و، برچه هم راسره وه، اخير امريکايي مجهز عسکر وم، د پيره دارخونې وره ته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډ دېوال ته واوړم چې ناڅاپه د پيردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژرمې د پيردار ځانې لاندې ځان وردننه کړ، پيره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سيمه وکتله، او بېرته کيناست، خوشبې وروسته پاڅېدم او په ښيښه کې مې د ننه غږفې ته وکتل، پيره دار پوځي په څوکۍ ناست او په وړوکی ميز يې يو وړوکی ټيمي بوتل ايښی و، په غوږونو کې يې واړه غوږي ايښې او د سندرې غږ هم ترې بهر راووتی، خداي خبر چې د امريکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به گرځېده، کله کله به يې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به يې پورته پورته واچولې، ټوپک يې څنگ ته ايښی و، ما هم سستي ونه کړه، دا خداي وهلي چې لږ ټپيان شي داسې چغې وهي چې درېيم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولگېده او دوی راباندې پوی شي خامخا مې بېرته راگرځوي، خپله چالاکي مې وښوده، پيپ مې په لاس کې و، خو پيپ ډېر لوی و او دا ځای تنگ و برچه مې راوويسته په کراره مې پيپ لږ وړوکی کړ، د پايب يوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنيرېدې شوم، د پيره دار خونې ورمې خلاص کړ، هېڅ خبر نه شو، شاته يې ودرېدم، په پوره چالاکۍ مې پيپ ورته په غاړه کې واچاوه، څوکۍ نه مې لاندې گوزار کړ او

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

د برچې په خټ باندې مې څو گوزاره په سرو واهه، پنبې يې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همدا سې خپلې پيرې ته پرېښود، ما اغزن سيم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه څوړند کړ، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ځنډه، نور مې شمال خواته په منډه شروع وکړه، ډېر ژرسترې کېدم، ټپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشي، ډېر مزل مې وکړ، خونه پوهېدم چې کومه سيمه به وي، ما غوښتل چې چاريکار ته ځان ورسوم، چې دې وخت کې مې د سهار اذان واورېد، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حې علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ورو رسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خو به نه و پاڅېدلي خو يو دوه سپين ږيري ټوڅيدل او اودسونه يې کول، زه يې له شانه تېر شوم، څو هغوی په خپل کار بوخت وو، هلته مې نظامي جامې وويستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخيستل، هغه د ناروغانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صيب ته مې وويل، چې زه مسافر یم لاره کې غلورانه هر څه لوټ کړل، بس دغه دخوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملا صيب ښېرې وکړې او لاره، لږه شېبه ورورسته يې يوه جوړه تورې جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاريکار لاره يې راته وښوده او ويې ويل چې لمونځ وکړه بيا به لاړ شې، د اودس په بانه ترې وتښتېدم، درېشي او تفانچه مې په يو پټي کې ښخ کړل. لمر لا نه وختلی چې چاريکارو ته ورسېدم، ځينو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول يو واسکت يو سور پکول او يو هغه وړوکی د اوږې د سمال مې واخيستل، سراچه مو تر مې تر (تگاب) پورې په کرايه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې گرځېدې راگرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې يې پروازونه کړي وي، زموږ مو ترهم ښه په مزه روان و، موټروان ځوانکی بدرنگه، خو ښه اخلاقي هلک و، نوم يې راته شيرين اغا وښود.

مستې، مستې کېستې يې اچولې، خو يوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو يې د نازيه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د موټروان کره وړه مې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

وڅارل او پوه شوم چې د ملگرتيا هلک دی، بايد ملگری يې کړم، ما سره ددې وېره چې کېدای شي په سرکونو کې زما د بېرته نيولو لپاره تلاشي وي، شيرين اغا په دې سيمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار څو زه خو په دې لار چندانې بلد نه یم.
دې کې شيرين اغا ما ته راوکتل او وې ويل: دامخامخ سرک راستن صياد ته وځي، بيا چې لاسته تاوېږو او د گلدان سيمې ته ووځو، بيا محمود راقي ته ځو د کاپيسا مرکز دی، ښه لوی بازار لري، محمود راقي نه بيا مر (لمر) خاته ته ځو، هلته د اوغانانو کلی دی ټول پکې پښتانه دي.
زه د شيرين اغا خبرو ته غوږ وم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې يوه دښته راځي، چې نيم سات مزل په دښته کې وي، بيا د(اله سي) ولسوالۍ ته رسېږو بيا نو د تگاو بازار ته رسېږو، نور خو به بلد يې؟
- هو! له تگاو نه سروبي ته څومره لار ده؟
- دوه ساته به وي.

شيرين اغا ويل چې د تگاب له الکوزيو نه دی، پرون يې له تگاب نه يو دريس چاريکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شيرين اغا په هکله په سوچونو کې وم، مو تر د صياد خوا ته گرندی روان و، د سوچونو مزی مې شيرين اغا پرې کړ.

- که اجازه دې وي زه به دا سگرتۍ وسکم، تيار مې ډک کړی دی.
- ما به ورته څه ويلي وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکۍ شوم.

- وڅکه په مايې دود ښه لگېږي، خو ځکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسيانو ښه لگېږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملگری بايد درسه خوشاله وي.

له دې سره مسک غونډې شو، څه يې ويل چې ما ترې خبره ونيوله:

- هسې کدو یم.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

سگړت يې له خولې لرې که او پخ يې وهل، ښه ډېر يې وځنډل، زما بيا د شيرين اغا خدا ته خدا راغله، په خدا مې ورته وويل:

- پو شوم مخکې له دې چې تاراته ويلي وای ما په خپله درته وويل، ډېرو ملگرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم يوه ټوکه زده ده..

هلک په خدا شو، په حيراني يې وويل: زما په هکله؟

- هو، د شيرين اغا په اړه.

يو غېږ لوگي يې له خولې وويست، دوه درې تخته، تخته توخي يې وکړل.

- ته بې ووايه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننگرهار ولايت د سرخوډ ولسوالۍ ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هر سړی دې چې وليد ورته ووايه، زه د شيرين اغا، يادل اغا ملگری يم، بس دستي دې کورته بيايي، ځکه چې هلته په هر کور کې د دل اغا او شيرين اغا په نامه يو څوک خامخا شته.

دې خبرې سره هلک له خدا داسې تور او شين شو چې سترگې پکې ورکې شوې او له ډېرې خدا پورته، پورته الوته، په بېرې مې ورته وويل: لارې ته گوره چې اوس به مو تر ټکر کړې، هغو دله گانو نه خورا وتښتېدم، چې ته مې مړ نه کې.

يو وار شيرين اغا راته وکتل په وار خطايۍ يې راته وويل: له چانه؟

چا سره مې مغزو کې کړنگ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځينې خبرې بې اختياره د سړي له خولې نه ووځي او دلته مې چې خبره له خولې ووته کېدای شي چې نور مې له شيرين اغا نه خطر نه حس کولو، خو بيا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وويل لکه چې هيڅ خبره نه وي، عجيب هلک و، سترگې به يې ما خواته وې او مو تر به يې ښه تيز روان کړی و، پوخ او خام سړک يې نه لیده، څه به مو سر پرې سوم، هلک کلک شو، د چرسيانود صداقت کيسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملگری يې کړم،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

ټوله کيسه مې ورته وکړه، که بل هر څوک وای له دې کيسې سره خامخا ډارېده خو شيرين اغا ته زما کيسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو مو تر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي يو، هغه خو سگړتۍ وهلی و او زه د آزادۍ په نېشه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پوليسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي يې درلوده، د موټرو په ليدو مې شيرين اغا ته په خواشينۍ وويل: بچو خانه لکه چې ويې نيولم.

خبره مې لانه وه تمامه چې مو تر مو له خوانه تېر شول، ايله مې زړه په کرار شو، له دې کار سره شيرين اغا هم وينې شو، په جدي انداز يې وويل: خبره خرابه ده، تگاو ته چا کره ځي؟

- تگاو ته په (۱۳۶۵) کال کې يو ځل له ملگرو سره تللی وم، بيا نه يم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بيا به له هغه ځای نه جلا باد ته بل مو تر ونيسم.

شيرين اغا يوه شېبه غلي شو، خو په دې کمه موده کې شيرين اغا ډېر ښه پلان جوړ کړ، عمر يې راته ویشته کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغه ويل چې څومره وخت ډېر تېر شي ستا د نيولو امکان ډېر دی، هر ځای کې به تلاشي گانې وي، زه وایم هغوی به تاپسې اوس کابل او بگرام لتوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی يې او له دې لارې جلال آباد ته ځي، چې له قصده به دې داسې کړي وي که څنگه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسې نه مې د داسې هوښيارې خبرې هېڅ تمه نه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهیږي).

- نو څنگه به وکو؟

- تگاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېر کړې څه خبره نه ده، خوزه وایم چې (ډایرک) جلال آباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې يو څو زنانه په مو تر کې وای، بېخي مو کار جوړېده.

- څنگه مو کار جوړېده؟

- اوس دوه په دوه يو، د هر چا پام موږ دواړو ته اوړي، خو بس چې يو ځل کلي ته لاړ شو، بيا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بيا له هر څه بېغمه يې.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

د شیرین اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه، زه لږ څه سوچونو کې تللی وم، چې ناڅاپه موټر له عمو مې سرک نه فرعي سرک ته تاو شو، وارخطا شوم، سرک ته مې وکتل، هلته په لوی سرک پولیس ولاړ و او تلاشي روانه وه، لږ وړاندې موټر ودرید، شیرین اغا ویل، چې له فرعي سرکونو نه به ځان د تګاب ولسوالۍ ته وکارو، هغه ویل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تلاشي نه وه لیدلې.

په داسې حالاتو کې یو بلدي ملګری ډېر ضرور وي، اوس مې یو تکړه ملګری پیدا کړی و، چې دا دروند باریې راسره ووې، دا کوم تصادف نه و، په اسلام کې تصادف نشته موږ مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري ګڼو، الله پاک راسره ملګری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شیرین اغا ته مې وویل: شیرین آغا! یوه خبره درته کوم!

یو چاته نوم اخیستل د بلدتیا لومړی او مضبوط پړاو دی، ورپسې مې خبرو غږوله: ته پښتون یې اوس مې ځان تاته سپارلی، چې هر څه کوي، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شیرین اغا له خدا شین شواو وې ویل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حیران شې، ددې رشوت خورو پولیسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، یو رګ مې لغمانی دی.

دې سره دواړو ښه وځنډل.

دا وخت مازیګر قضا و، شیرین اغا ویل، چې د شپې ډوډۍ به زموږ په کور کې وخورو، ناوخته به لاړ شو، ما هم ورسره ومنله، د تګاب د بازار تر څنګ یې کورو، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، تپونه مې وینې شوي وو، لږ درد یې هم کاوه، شیرین اغا له درملتون نه یو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې یې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو، کلي نه یې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول موټر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره یې معرفي کړم، پسې یې یوه لنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د موټر په مخکې ښیښه کې مې ځان ته وکتل حیران شوم، ځکه څو میاشتې مې ځان په ښیښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ویل

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

خپل ځان مې چې په خپله ونه پېژنده نو خلک به مې څه وپېژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تلاشي وې، کوم ځای کې چې به تلاشي وه د شیرین اغا داما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لرې شول نور به یې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثیل یې کاوه چې حیران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زموږ هغه بل ملګري شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه یوه بوره ښځه چې په خپل زوی ویر کوي؛ زما سترپا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال اباد په لوري د موټر څراغونه بلېدل، وروسته سیټ ته مې چې وکتل، نورعلي ویده شوی و، اجمل او شامحمد خپلو کې تپې سره ویلې، دې کې اجمل یوه پلاستيکي وړه بشکه راواخیسته او طبله یې هم ورسره شروع کړه، د عسکرۍ په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و، پوی نه شو چې تر جلال اباد ښار پورې څه ډول ورسېدو، اوس نو د شپې دولس بجې وې، خو شیرین اغا د موټر وانی حوصله ډېره لرله، شیرین آغا پوهېده چې څنګه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به یې کله کله زموږ خبرو ته هیڅ پام نه و او خپله ډېر پوري به یې کوله، ځکه خو وختي راوړسېدو، د شپې تېرولو لپاره قصې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهار مې شیرین اغا ته په وچ زور پیسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبر شوم چې لونی، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو، تره مې دا هم وویل چې ښځه مې سوچه لیونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ویل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنګونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا دهغوی کلتور دی، چې د ظلم پروړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تیار شوی وم چې دې سور مخو دله ګانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وویل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ویل چې ما امریکایي وژلی، خامخا به ما پسې کلي ته تلاشي

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي دهرې ورځې خبر به راته رسېده، په یوې شتمنه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنو نه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په گډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرېدېد او د غچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چا نه وي ځکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړې او اولاد ته د مور او پلار مړې پروت وي، خو زما ټوله چرگۍ مړه وه.

د کلا ورېبې په بڼه الوځولې و، د خونو کې کۍ او دېوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه وړانه کنډواله، په دوه خونو کې مې پلار، مور او خور سوځېدلي وو، خونې اوس هم تکی تورې وې. ژوند راته یو ډول بې مانا شى ښکاره شو، هېڅ شى خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولي وه، سخت نا کاراره وم. د تره په کور کې مې واپول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله، ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پېښمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانۍ تصویر و، خو هیڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم. لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملگری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجرې نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ماسره کېناستل، یو پکې مولوي غفور جان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروسته یې رانه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفور جان خو داسې ژړل چې اوبښکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله دایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ماسره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې گناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملگرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسردی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه موږ او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که موږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنگ ووهه، خدای په امانی مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړۍ راتگ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هر کور وسلې لري، هرځای ته چې ځي دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملگری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دریان و، څه وخت وروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلو کې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته رواړې او کلیوالو هم لوستلې وې. سره ددې چې ما هم په بگرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنگه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نا زړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنگه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زموږ لومړۍ شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلارکه په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

اوڅنگه به وگورم هرڅوک به وايي چې ددغه سړي ښځه امريکايانو بېولي وه او بېرته يې ليوڼۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خولا وروستۍ پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور ميلمه کړې وم چې کور يې زموږ له کلي نه يو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنگ ووايه، ويل يې چې د امنيت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ويلې دي چې ته موږ کره يې، زموږ ټول کور يې تالاشي کړ، دا يې هم وويل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته د نيا راباندې د مېرې له سترگې تنگه شوه، نه مې غوښتل چې بيا ددې کافرو په لاس ورشم، مشرې خوراو خورزو مې چيغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکړه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خواته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرگه به ورسره جنگ کوو، تر سبا مو په وار پيرې وکړې، خوڅوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنگ ووايه، چې د امنيت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس يې بيا دوه موټره راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی يې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوندگران دی، تليفون مې له جيب نه راووېسته او خان لالا ته مې زنگ ووايه، ټوله کيسه مې ورته وکړه، خان لالا ويل که محاصره يې کسان درلېږم، ما ورته وويل چې زه له کلي نه لرې پټ یم، ځای مې ورته وښود، د شپې يوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی، هيڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راوړسېږي.

حجره کې يوه شېبه کېناستو، خان لالا غوښتل چې د امنيت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وويل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چانته او يو مخصوص دوربين داره ټوپک يې هم له ځانه سره ماته راوړی و، چانته مې وتړله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

===

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېرکړی و، خو دا مې اول ځل و، چې سپين غره ته لاړم، هغه دعسکری د تمريناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروسته مې دا لومړی ځل و، ژر، ژر سترې کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږدېدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمخې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه يو، يو زلمی وسله وال لکه پېری راپیدا کېده، يو نيم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو، له هر کس سره به غټ دوربين، چانته، بمونه، برچې، يانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لانه وې ليدلې، ډېرې پرمخ تللې وسلې وې. د سمخې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې وردننه شوو، پراخه د اوسېدو او په عين حال کې د پټېدو ځای و، تقريباً شپېته اويا کسان پکې نه ښکارېدو، خان لالا ويل چې د سمخې ترپايه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو، له سمخې د باندې (تريالونو) لاندې (۱۵) ډول، ډول موټر سايکلونه چې په ځينو يې يو ډول ماشين دارې هم لگول شوي وې ودرول شوي وو، موټر سايکلونو نه يې يواځې د عملاياتو په وخت کې کار اخيسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په يو ډول ځانگړې مخابرې له خپلو مشرانو سره تماس نيولو، خان لالا د سبحان الله په نامه يو کس خاص د راډيو د اورېدو لپاره گمارلی و، هغه د مهمو خبرونو، ياداشت له ځانه سره په کتابچې کې ليکل، له همدې سمخې نه مو په ننگرهار او لوگر د څو بريدونو پلانونه سره جوړ کړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فيصده کامياب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو، خو زما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فيصده کامياب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده، د لوگر ولايت په يو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخيستل خان لالا د دغا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکايانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لويه ستونزه دا وه چې زه په سيمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس تړلی راوست.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

شاوخوايوه مياشت مې په دې سمخې کې تېره کړه، له خو برياليتوبونو نه وروسته خان لالا راته وويل چې مرکز ته ورځو، لږ کار مې دی، مشران وايي چې توريالی هم درسره راوله، له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځایېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چيریک ويلو، تش لاس مو (گرمې) ايجنسۍ ته حرکت وکړ، خو چې گرمې ته رسېدو، څو ځايه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملگرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پټې خبرې کولې، يوه شپه مو په لاره تېره کړه په درېيمه ورځ گرمې ايجنسۍ ته ورسېدو، دا هغه سيمې وې چې ما په لومړي ځل وليدې، خان لالا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وويل چې ملا محمد عمر، حکمتيار، اسامه او ملگري يې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای يې نه ښيي، ان که څوک يې مې هم کړي.

گرمه داسې ځای دی چې اب او هوا يې گټه مننه زمونږ د کلي په څېر ده، خوشاوخو غرونه يې د گورگورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلي درې او د مرکيخيلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک يې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک ددې ځای د ترانو سينگار دی، هلک چې زلمی شي بيا يې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې ديني سبق ويل کېږي او ديني مدرسې هم پکې ډېرې زياتې دي.

يوې لويې کلا ته ورننوتو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انگړ کې کټونو باندې، لس دولس کسان ناست وو چې زمونږ په ليدو ټول راپورته شول، سترې مشې مو سره وکړه، کټونو کې يې ځای راکړ، بيا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وينا جبار مولوي صيب ناستو کسانو ته مخ واړو.

-ملگرو توريالی يو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې يې خپله زړورتيا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجيب په وخت کې نظامی صاحب منصب و. دې کې يې خان لالا خبره پرې کړه.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

-توريالی يو غازي دی، يو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بگرام نه تښتېدلی او دوه کافران يې مردار کړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږ د الله اکبر نارې پورته کړې، پسې يو کس چې سپين دسمال يې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پيل وکړ، له خبرو يې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښورۍ پښتو يې ويله.

-داسې زلمو ته خو دغه تحريک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدينو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامياب شي، زه يقين لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا يې په ځواب کې وويل، چې اوس خو دلته يو بيا په سره گورو، نور د ماسپښين لمانځه ته پاڅېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا يې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه يې منصور ته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، د اړتيا وړ شيان مې واخيستل غرمه مو په هوټل کې ښه مزه داره کړايي وخوړه، منصور سره مې گپ شپ ولگاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازديگر زه خان لالا، جبار مولوي صيب او دوه درې نور ملگري لږ لرې يو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟ ... ما وې اخير به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقريباً نيم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې يوې لويې کلا ته ورسېدو، له کلا نه د خټو د پوال تاو شوی و، کلا ته چې ورننوتو، گورم تقريباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلميان په نظامي تمرينونو لگيا دي، موږ د هغو کټونو خوا ته لاړو چې دوه د پاخه عمر کسان، غټې غټې لونگۍ يې تړلې وې، په غاړه يې سترې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شيدو چای مو وڅښه، منصور په غوږ کې راته وويل: راځه چې لږ ځانونه گرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرين نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلميان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وويل چې زه غواړم، لږ تمرين وکړم، خان لالا راته وويل چې د همدې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

لپاره مې دلته راوستی يې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرين مېدان ته راووتو، زموږ او ددوی تمرينونو سره ډېر فرق درلود، دوی موږ ته د موټر سايکل ځغلول، له موټر سايکل نه د بريدونو چلونه، اختطاف او نور تکتیکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هر څه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ويل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوي، خولکه چې چاورته اجازه نه وه ورکړې، دوه مياشتې دلته پاتې شو او دغه دوه مياشتې مې هره ورځ تمرين کاوه، داسې خلک مې په دې قبایلو کې وليدل چې حيران ورته پاتې وم، په رښتيا چې ازاد قبایل دي، د چيچين خلک، ايرانيان، عربان، غربيان، پښتانه، تاجک، پنجابيان هر ډول خلک مې هلته وليدل، په دې قبایلو کې څوک وسلې ته لايسنس نه جوړوي، په همدې سيمه کې وسلې هم جوړېږي چې دره وال ټوپک ورته وايي، خود افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفينو سره به ځينې وخت داسې وسلې هم تر سترگو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجۍ حيرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به موږ د وسلې د کمښت سره مخ و، خولکه مخکې چې مې وويل دلته وسله هم جوړېږي نو باروت زيات و چې زموږ انجنيرانو آن د يک بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبليغ باندې ځان مرغو بريدونو ته اماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امريکايانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو، ان ښځې به ځان مرغو بريدونو ته اماده کېدې، پرته له دې چې څوک ورته ووايي.

د ځانمرغو بريدونو لپاره ډېر ځوانان اماده وو، چې هلته به موږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرگي بريد لپاره اماده وو، خو په څېره يې د خپگان ښې نه ښکارېدې، مازديگر به چکر ته تلو، چې په دې ځانمرغو کې د هر عمر او او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تيار شول نومونه به يې وليکل بيا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ويل که کله د کوم کس په ناموس، هېواد او دين تېری کيږي چې وس يې ورسره برابر نه وي نو ځان مرگی ښه او روا کار دی، دوی به ويل چې دا هر څه په افغانستان کې شته او شوي.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

يوه شپه خان لالا په يوې ورقې کې په پاکستان کې د افغانستان د يو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ماته راکه، زما نظريې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له مونږ سره د مبارزې لويه حوصله ملگري وه، اوس مونږ باور درلود چې دښمن به خامخا په گوندو کوو، پلان داسې و چې موږ درې کسان به حيات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکي چې د حيات اباد په يوه بنگله کې اوسېږي تښتوو؛ خان لالا ته مې ويل چې بيخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړي ځانونه سره را جوړ کړل، سپينې جامې، او تور واسکتونه مو واغوستل او تش لاس روان شو، يو ډول وېره او تشویش را سره و، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زموږ لپاره يو کور ښودل شوی و، په دې کور کې مېشتو ملگرو درې تمانچې يو کلاشينکوف، د پوليسو جامې، موټر را کړل شول، د پوليسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې و منډلې، حيات اباد فیزون ته لاړو، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر يې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو، له موږ نه دوه سوه متره لرې د پوليسانو يوه پوسته هم وه، شاوخوا سيمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو، شل دقيقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت يوکس باډيکارډ هم ورسره ښکارېده او يو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراره، پسې درېواړه له موټر نه ښکته شولو، باډيکارډ له مخکې سيټ نه راښکته شو، زه د ديپلومات خواته روان شوم، ما لاد موټر ور نه و خلاص کړی چې ډزې شوې، گورم چې موټروان او باډيکار په ځمکه پراته دي، په دوی مې چيغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې څوک مړه شي، سردار د ديپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د ديپلومات تر څنگ کېناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونيوله، موږ چې حرکت وکړ گورم چې هاخوا نه درې پوليسان موږ خواته رامنډې وهي، غوښتل يې چې د موټر مخ ته ودرېږي چې دې کې مې ښيښه ښکته کړه پښو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ته مې ورته درې ډزې وکړې، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غبراغی پولیسانو هم هوا یې ډزې وکړې، خو موږ ترې لاړو؛ نور نو چې له هغې ځایه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، تورییزو او شاته یې د پولیسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونيو، ورته مې وویل چې سړی مو ژوندی نیولی څنگه یې کړو، هغه وویل چې نیم سات وروسته درته ځواب درکوم، نیم سات ورورسته خان لالا زنگ وواکه هغه وویل چې ژوندی یې میرام شاته راولی، په انګې کې لس دولس ملګري نور هم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چې په څه ډول هغه دیپلومات تر میرام شاه پورې بوځو، چایو څه چا بل څه وویل خو داسې خبره هیچا هم ونه کړه چې اسانه او بې خطرې وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همداسې پاتې شوه، ټوله شپه مې سوچونه وهل چې څه باید وکړو؟ نه پوهېږم چې دولس که یوه بجه به وه، چې یوه خبره مې په فکر کې وگرځېده، له خوشالۍ نه مې منصور او سردار له خوب نه راویښ کړل، هغوی مې چې له خپل پلان نه خبر کړل را سره یې ومنله، په سبا مې نجار راوغوښت او داسې تابوت مو پرې جوړ کړه چې په منځ کې دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ ښکاره نه شي، تابوت باید لکه تونل ګول وي او پاسه خوا یې لکه سم تابوت؛ دیپلومات مو بې هوښه کړه، تابوت کې مو واچاوه، بیا مو د هغه شاوخوا ښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه کړه او د دیپلومات په سر مو لکه چې مړی په تابوت کې ایښودل کېږي ځملاو، د تابوت شاوخوا موله مالوچونه ډک کړل، کله چې تیار شو هغه نور ملګري چې راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنگله ښه کلک وټاړه، زه او منصور په سیت کې کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کې سخته تالاشي شروع وه، هر موټر به یې سم تالاشي کاو، کله چې زموږ د موټر وار راوړسېد، ما او منصور لکه ډېر نږدې څوک مو چې مړ شوی وي، تمثیل شروع کړ، پولیسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته یې خپله خواشیني له موږ سره شریکه کړه او روان شول، هر ځل تالاشۍ سره به د منصور رنګ تګ ژپ شو، خو دا هم زموږ په ګټه وه، داسې به ښکاره شوه چې ښه ډېر یې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ژپلي، که رښتیا ووايم زما په زړه کې د سردار اندېښنه وه چې هسې نه له ډېرې نېشې نه څه پرې وشي، څو واړه مې د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مې واخېست؛ تر علیزیو پورې څو ځایه تالاشي شو، کله چې علیزیو نه واوښتو خان لالا ته مې زنگ وواکه، چې موږ نیژدې یو، هغه وویل چې کسان دې مخ ته درلېږم؛ همداسې وشول لږ وړاندې چې لاړو یوه ډاډسن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته کړه او ډاډسن کې مو بار کړه، شل دقیقې وروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چې دننه شولو ګورم چې شاوخوا شپېته او یا کسان په انګې کې دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغی غېږ کې یې کلک ونيولم، پسې نورو ښه ګرمه سترې مشې وکړه، خو ځینې بیا حیران شول چې په تابوت کې څوک دی، هلکانو ته مې امر وکړ، چې ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما وویل چې په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پینځه ساته بې هوښه وه، خان لالا ډاکټر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عملیاتو سره دهر ملګري په خوله کې زما نوم و، سخت قدر مې پیدا کړ د انعام په توګه یې یو لک کلدارې هم راکړې، چې بیا لس لس زره کلدارې مې منصور او سردار ته هم ترې ورکړې.

===

کله چې مرکز ته راغلیو یو ډول د خوښۍ فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسې او غونډې روانې وې، ځکه چې افغان حکومت او امریکایانو د سعودي عربستان په منځګړیتوب موږ ته وړاندیز کړی و، چې هرڅه دخبرو له لارې حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چې له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پایلې نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجیبه خو دا وه چې کله کله به ډېرې تښتونې، چاودنې چې مونږ به نه وې کړې په مطبوعاتو کې په مونږ تپل کېدې، چې ټول به ورته له خندا شنه وو، بس مونږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کې امریکایانو زموږ د کابل د عملیاتو مسئول په هوايي مبارزې کې شهید کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشیني وو، هغه ورځ

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړی راوړ، خو په ښه بدرگه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې ورورسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له خپریو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو ترمنځ لوی خوړ او د خوړ دواړو خواوو ته کلاگانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې دخپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یوڅه ډاډ یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرگ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې دخان لالا زنگ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بیړه له غره نه رابښکته شولو، د غفور جان کلا ته لاړو، گورم چې بلا ډېر ملگري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لانه پېژندل، را پاڅېدل، ستړي مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پروړاندې مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نور عالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ماته په کابل کې د ملگرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظیفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړي او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، خو ورځې ورورسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملگرو سره له گرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا راته د هغو کسانو ادرسونه او تلفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کار کاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کار کاو، له رئیسانو رانیولې ان تروالیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوږوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملگرو په مرسته د کابل امنیت له سخت گواښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په برېدونو کې مو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

یواځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خو د هرې ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژل وو، خو د افغانانو سرزوري تاسو ته مالومه ده، چې اوبه په پیچومي پورته کوي، هرځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکټر صیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او داسې خبر یې را باندې واوړ او چې ټولو یو ډول ټکان و خوړ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبرو، چې باید د ثورد اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا مازدیکر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په خوشېبو کې یې پلان راته تشریح کړ او دایې هم وویل چې دا کار به جاوید ترسره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید خبرې ته مې چې وکتل چندانې باتور راته ښکاره نه شو، لږ ورورسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا!

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خندا شین شو او ویې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

- نه یم خبر.

- ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر وخواوۀ.

څه به موکړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ماته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یوه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېد، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکي سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

ځای کړل؛ دلته زما ټول ملګري نابلد و خو زه يې مشر او راهنما وم، ماته دکابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکېټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې د خپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران يو او دا خونې مو د گودام په ډول نيولي دي، ورپسې مې يو زور کور د عيدگاه جومات شا ته په کرايه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټو بوجيو کې وروړې، يوه پيکا، يو دوربين داره ټوپک، دوه کلاشينکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله مو چې د اړتيا هر څه برابر کړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاويد مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عيدگاه شاته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عيدگاه څنگ کور ته د قندهار مشر لاړه، خپلو ځايونو ته ځکه مخکې لاړو چې دا ځايونه بيا بنديدل، شاوخوا يوه مياشت وړاندې دا ځايونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه آماده کړل، همداچې ولسمشر ستيچ ته راغی، ګوشکي خو مو تيارې په غوږونو کې وې، ټولته مې د تيارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاويد ډېر وار خطا ښکارېده، څو واره مې ورته وويل: جاويده ناروغ خوبه نه يې؟

خو هغه به ويل: نه جي، هسې دکابل موسم راباندې ښه نه لگي.

موږ لا په همدې خبرو لگيا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربين کې مې چې وکتل ښه صفا ښکارېده، افضل ته مې وويل چې له موږ نه مخکې څوک ډز ونه کي او نه څوګ په عامو خلکو ډزې وکړي، جاويد خپل دوربين داره ټوپک د کړکۍ په لاندیني چوکاټ کېښود (جري جَوک) يې ښه سره برابر کړل؛ ما په دوربين کې ورته کورديناټ ورکول چې دې کې د نورو ملګرو د خندا غږ پورته شو، دوربين مې له سترگو لرې کړ، ګورم چې د جاويد لاسونه رېږدي، جاويد ته مې وويل: جاويد جي! آماده يې؟

جاويده رېږديدلي غږ وويل: تياريم جي!

ما هم دوربين راواخيست، چې ومې کتل ولسمشر لکه ښه ولاړ دی او خبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: آماده يئ؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

د ټولو ځواب مې واورېد، ټول تيار وو، يواځې د جاويد جي، غږ مې وانه وړېد. زه د خپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاويد په کراره وويل: تياريم جي!

ما وروکتل هغه سترګه د ټوپک په دوربين ايښې وه! سمدستي مې وويل: آماده! يو... دوه... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولګېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لګېدلی و، چې يودم ګډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاويد دوربين داره ټوپک لرې کړ او پيکا يې راپورته کړه په پيکا يې د جشن په لور يوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قارشو، وې چې اوس مو نيسي يو څه خو بايد وکړو، کله مې افضل ته ويل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاويد ته مخ ورواړاوه، خو کار ګډوډ شو، جاويد ته مې وکتل، د هماغې پيکا سره چې په لاس کې يې نيولې وه ناست و، د جاويد سر ته مې توفانچه ونيوله، له ډز سره يې ماغزه باد شول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زموږ ځای ته راننوتل، هغوی ته مې ويل چې ځانونه وباسئ، ملګرو ته مې ويل چې وسلې همدلته خټاکئ، يوه تفانچه مې له ځان سره راواخيسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سرک ته ورسول، په سرک د پخوا په خبر ډېره ګڼه ګوښه نه وه، موټر خو له سر نه ليدل کېدل، يو نيم کس چې د سرک تر غاړې ناست و يو څه اوتر ښکارېدل ځينو پو ليسانو او عامو خلکو په سرک منډې رامنډې وهلې، ملګرو ته مې ويل خواره شئ، هغوی نه خو خبر نه شوم چې کومه خوالاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهوری) دروازې ته ووتم، خو دلته بيا پوليسان اوترنه ښکاريدل، څو ځايه پوليسانو ورتلم او دشان بوج يې راته څو ځايه ښه تا لاشي کړو څو خدای پاک پرانده کړي وو، زه يې له سره تالاشي نه کړم، څو ځايه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهيد ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې يم په کلاره مې ځان دکارته نو سيا سنگ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سړکونه تش تور وو، خو عام خلک بیا د سړک تر غاړې یو څه ډېر تر سترگو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاسنگ کور زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنگ ووايه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هر څه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لگېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وويشت.

لږه شېبه وروسته یواځې زما هغه ملگری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملگرو په تمه وو، خوپه راډیو کې یې ویل چې ټول یې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میراغا بېرته لوگر او بیا سپین غریانې خپل زوږ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تگ راتگ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خوبیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنگونه شروع کړل، چې دې جنگ هم موږ ته ډېر زیان واړاوه، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، داسې نه چې مشرانو له ماسره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نېرېدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشرو نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلي وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تاسره باید څلور کسان د عدلي وزارت برید وکړي، عام وگړي ونه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی یې مه پرېږدئ.

په سبا مې خپل گروپ تیار کړ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یواځې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له مور نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یواځې یم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه یم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاړي، دوی دې خانداني اوزه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه گان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یواځې پاتې شول، خو هیڅ داسې پېښه به پیدانه کړئ، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړي وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا داسې څوک شته چې ماته ووايي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خبر را به شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه گناه هم ونه گڼل شي په

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

هغه دولت کې هرڅه کېدونکي دي او بل دلته خو يو چارواکی د بل دښمن وه، يو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتۍ، او د ظرفيت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت يې زما په فکر د لياقت پرځای د بې ځايه مصلحت نه کار اخستل ؤ.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره يوه ورځ په يوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بيا وگورئ چې ايا تاسو څوک تلاشي کوي، که تلاشي مو هم کړي زرافغانۍ ورکړئ لار هم درته نسيي، موږ سره خو نيمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس يې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې يې ښه تلاشي کړو هيڅ يې هم راسره پيدا نه کړل، موټر نه په درېيم مکروريانو کې د شينو زاده کلينک سره ښکته شولو، ټيکسي موټر راته تيار ولاړو، پکې سپاره شولو د ميدان هوايي په لاره يې د تيمنيو پينځم سړک کې يو کورته وردننه کړو، ډله، ډله يې په هره سيمه کې موږ ته ځايونه جوړ کړي وو، ځکه که يوه ډله ونيول شي نوبله خوبه پاتې وي، سهاروختي پاڅېدو، چای موندنه په مړه گېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې ويرې دم چې په لاره کې مو تلاشي نه کړي، تر فروشگاه پورې چاراته ونه ويل چې په مخ دې خوشترگي دي، دې ته وايي دولت!! د مخابراتو وزارت تر څنگ له ټکسي نه ښکته شولو څادر ونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همداجې د وزارت ورته نيژدې شولو، زما ملگری بصير وارخطا شو ماشينه يې په پيره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته وردننه شولو، ملگرو ته مې وويل چې ملکي خلک که هر چا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزير ووژنو، ملگرو مې زما خبره ومنله، نور په وزارت کې سره تيت شولو، موږ لا د وزير شعبه لټوله چې دولتي عسکر اورسېدل، سختې غچې پغې شروع شوې، مامورينو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چېرته کتل بس گډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول يوه شېبه مو له

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

هغوی سره جنگ وکړ، بصير سخت ځای کې ايسارو، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالې نه د تېښتې لار هم نه وه، نور نه يم خبر چې بصير ځان وويشته او که عسکرو، تقريباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملگري يوځای ته راټول شولو، او عسکر مو له وزارت نه ووستل مامې ملگرو ته وويل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی راسره ونه منله، داود ويل چې ته او اجمل وتښتئ زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همداسې مو وکړل، ځکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې يو هم په کابل ښار کې بلد نه و، زه او اجمل چې کله بام ته وختو گورم چې هيڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه يوې شعبې ته ورننوټو گورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکر کاوه چې وژنو يې په کراره مې ورته وويل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه يو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختياره يې چيغې کړې، او په منډه يې د شعبې په منځ کې راسره جامې بدلې کړې، ښې لوکسي دريشۍ وې، شعبې نه راووتو او شعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه، داود ته مې ويل چې موږ ته لار صافه کړه، داود ښه وړاندې لاړ، موږ هم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پور ته ښکته شولو، داود په درېيم پور کې پاتې شو، ټوپکې مو دزينې لاندې کېښودې د يوې شعبې ورمې خلاص کړ، مامورينو ته مې ويل راځي چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما يوه ميرمن له لاسه ونيوله او اجمل يو بوډا مامور، دومره بوډا هم نه و خوشخت وېرېدلی و، گورم چې دوهم منزل ته يې له دبانډې خاوه دلرگيو زينه ايښې او مامورين ترې ښکته کوي. موږ هم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو، خو ما بيا هم هغه ښځه کلکه نيولې وه سختې دعا گانې وکړې، خو ځينو ما مورينو يو ډول راکتل او يا به ما داسې احساس کاو، سړک نه هاخوا گورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چاسره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې او عکاسي يې کوله، نور ما او اجمل يالته کړل.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خو د عامو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تليفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ويل چې د هر ملگري په خوله کې ستا نوم دی، خو زه به يو ډول د وجدان عذاب خورولم، ځکه په ما کې اوس هغه پخوانۍ عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، ځان راته قاتل بنسټکارېده، کله به په خوب کې خلکو له گريوان نه نيولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قيامت ورځ وي، ټوله دنيا تپه تياره وي، زه په منډه قران شريف گورم چې آيا ټکي خويې نه دي الوتي، کله مې چې قران کريم وکوت گورم چې پانې يې ټکې سپينې دي، له خولې مې سخته چغه ووت، ورسره وېښ شوم پوره يو سات مې زړه ځای ته نه راته، خو کله به مې چې ماشومان، ميرمن، پلار، مور، خور راياد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له څېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان يې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه موږ په خپل قران او دين ايمان لرو او زموږ په دين او قران کې وايي چې د يو کس بې گناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بيا زموږ مشرانو ويل چې دې وخت او شرايطو کې که د کفارو تر څنگ څو بې گناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهيدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترگو سترگو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملياتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عمليات ووزه يې ورته لېږلم، له عملياتو نه ورورسته خپل مرکز يانې سپين غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخيستل او د شپې يوولس بجې خپل کلي ته راوړسېدم، اوښي ته مې زنگ وواهه، ورته مې وويل چې د وره شاته ولاړ يم، هغه په منډه راغی او دروازه يې خلاصه کړه، څه ملگري مې په حجره کې کېښول او څه د باندې پيرې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې سترې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د ځوابنې سترگې مې له اوښکو ډکې شوې، پسې خسر او ښو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې گوندې مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې ځوابنې له لاسه ونيولم

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

او خپلې خونې ته يې بوتلم، خونه کې لاتين لگېدلی و، گورم چې مېرمن مې په کټ پورې تړل شوې، ويده ده، ځوابنې مې ويل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، يو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لويږي، مخ، وينسته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترگو اوښکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختياره اوښکې مې له سترگو روانې وې، د سلگو په اواز مې خسراو اوښې له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونيولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې ميرمن مې ورسره په وارخطايۍ وينښه شوه، غوښتل يې چې له ځايه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کټ په بازو کېناستم، پرې مې خلاص کړه، ښه شېبه يې راته کتل ناڅاپه يې له گريوانه نه ونيولم. په چغو چغو يې خپل ماشومان غوښتل، خسر او ځوابنې مې کلکه کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، ښه شېبه مې وژړل، زړه مې يو څه سوړ شو، په رښتيا چې ژړا کله، کله انسان ته تسکين ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې يو څو شپې دلته خپلې ميرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په ليدو يې حالات يو څه ښه شي، خو زما ليدلو يې زړه زخموڼه بېرته تازه کړل، چې زه يې هم ډېر خپه کړم، خود هغې حال مې چې وليد، د زغم وړ راته نه و، اوښي ته مې په قهر وويل چې تاخو به په تليفون کې ويل چې له پخوانه يو څه ښه شوې؟

هغه په عاجزۍ وويل: نو ما به درته څه ويلې واي.

خسر مې راته وويل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرايښی او نه هم کوم زيارت، ډاکټران وايي چې دا په ژور خپگان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وايي چې نه ښه کېږي؟

خوسر مې په نهيلي انداز وويل: ډاکټران وايي دا ناروغي يو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته يې بوځی نو ژر به ښه شي.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې يو څه آرام شي، مېرمن مې وگورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، مېرمن مې په دې حال نه شوه ليدلې، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس بې هېوګي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پيسو څه کمۍ نه و او نه مې د پيسو لپاره بېل او کلنگ واهه، اوس مې د سر په بيه گټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پينځه لکه کلدارې د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کنه پيسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له يو ملګري سره امانت ايښې وې، حجرې ته لاړم ملګرو ته مې وويل چې زما پيسې پکاردې، نه پوهېږم چې پينځلس کسان وو او که شپاړس، څو تنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ويل ځکه چې دولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخيستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پيسې دې پکاروې زنگ راته ووهه، خداى په امانې مو سره وکړه، مخ په غره روان شولو او هغه ځای نه کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بيا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه مياشتې هلته پاتې شولو، هغه ځای نه ميرام شا ته لاړو، ميرام شا کې مو همدا اوله شپه وه چې امريکايي بې پيلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راوښل شولو دوهم سره بيا نه يم خبر شوى.

دا چې په موږ څومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بيدار شوم، پوزې کې مې پيپ تېر شوى و، خلک مې ليدل چې ښکته پورته گرځي راگرځي خو خبرې يې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ښه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترګې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملګري به راته راتلل، خبرې به يې راسره کولې، ميوې يې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې يواځې سترګې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملګرو ته پرې کتل، بس کله په هوښ او کله بې هوښ

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

وخت تېرېده، يو وخت داسې هم راغى چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وگرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروسته پرته له لرګيو وگرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هيله مې نه وه، خو خداى پاک يې چې ونه غواړي هيڅ قدرت څوک نه شي وژلى، په هغه بمبارۍ کې يو زه او يو تن بل ژوندي پاتې وو، نور څلورويشت کسان دخان لالا په گډون ټول وژل شوي وو، خو زه داسې ټپي شوى وم چې ان تريو کال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلى مزل مې نه شو کولى، له جگ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولى، خو پخوا تر ټپي کېدو داسې وم لکه پړانګ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوى وم او عمر مې پوخ شوى و، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړ کړه.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتيا درلوده، ځکه زموږ لويه ستونزه دا وه چې ټپيان مو روغتونونو ته نه شو وړاى، ځکه د پاکستان حکومت څو واره زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بيولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لاهه شوې، دقيق مې ياد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستيو ماعيناتو لپاره کوټې ته لاړم، له نيکه مرغه معاينات مې ټول مثبت راووتل، هغه اندېښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به ويل چې ښه پوخ عيبي شوم، ډاکټرانو راته وويل چې زه بايد ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بيلډنگ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه مياشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوى ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو، ځکه خو بې خپلو بريدونو ته زور ورکړى و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په يو ډول نه يو ډول له مخې لرې کړي، فيصله په دې وشوه چې ولسمشر بايد ووژل شي! ځکه، سره له دې چې موږ سره يې د خبرو مخالفت کاو، د افغانستان ټولو پښتنو ته يې د ترهګر په سترګه کتل،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

چې په دې پښتنو کې رښتونی ترهگر هم لکه زما دوی جوړ کړی و، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی وښيي، چې تر ډېره به سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې گټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو، گوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زموږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له موږ سره جگړه او په موږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لایاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غریبانو لخوا راستول شوی او ددوی ایجنټه و، چې د همدوی د گټو لپاره یې کار کاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان گڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زموږ لیکې مضبوطې کړې او د جنگسالارانو او وړانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زموږ پوره ونډه وي او زموږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو، لکه د بهرنيانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زموږ پرېکړه وه، زه او زموږ درې مشران کرمې ایجنسۍ ته لاړو، ملگري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، بانډارونه مو سره وکړل، خو زموږ د خوښۍ شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملگرو د وژلو خواشینوونکي خبرونه راتلل، زما چې څنگه نېرېدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو یو نېرېدې ملگری هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیگر تر ما ښامه له ځان سره لکه لېونی گوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و، زما د خوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو، چې ماته له مرکز نه زنگ راغی، په بیرې کلي ته ښکته شولو، مرکز ته چې دننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړشم، کله چې خونې ته ننوتلم گورم، چې زموږ لس دولس مشران سره

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ناست دي او د کسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې موږ تا ته یوه له خطرې ډکه وظیفه در سپارو، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له موږ نه تاته ښه مالوم دي چې څوک د کار سړی دی!! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټر مولوي صیب ویل چې زموږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک درنه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړي، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننگرهار کې تاسو ته اماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته څه او خپل گروپ جوړ کړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هر څوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پینځه کسيزه گروپ اماده کړ، چې یو پکې منصور هم و، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د گروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هر چا نا فرماني وکړه د مرگ سزا لري، د ټولو پړواندې یې قسمونه راکړل، دُعا مو وکړه اوله کلانه ووتو، سبا سهار مو ږیره، بربټ او وینستان جوړ کړل پکولونه او لنګۍ. مو لږې کړې او مخ په ننگرهار مو حرکت وکړ.

موږ خبر و چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننگرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

موږ په قصبه کې یو کور درلود چې زموږ مرکز و، زموږ ملگري پکې اوسېدل چې زموږ دې ملگرو به موږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو، د سراج العمارت تر څنګ د سپین غره ټل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غره له بام نه د سراج العمارت بڼې لږه سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام هم په نظر کې ونیو، که له هر ځای نه ښه په ښه کېده، هماغه ځای نه یې ولو، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

واى چې موږ ته يې کور د ينات را کړي وای، په سراج العمارت کې ډېرې ونې دي، چې د سپين هوټل ځوانه او د حاجي قدیر هوټل ځوانه يې زمونږ يو څه مزاحمت کاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې برید کړي وای، زما ځای (سپين غر هوټل) يو څه په امن کې و او د تېښتې لار يې هم درلوده، خو د حاجي قدیر هوټل ډېر سوا ځای کې و، نه بام ته د پورته کېدو لاره وه او نه هم د کوزېدو، خو فيصله مو په دې وکړه چې هر ډول کېږي بايد يو کس په دې هوټل کې د گارسون به توگه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشينی راغی، سخت په قهر و، کنځلې يې ورته کولې، گوانښونه يې کول چې اول هغه کس وژنم، ملگرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته ځوان د گارسونۍ لياقت هم نه لرې ځکه خو يې ونه نيولې، دې کې مې مرکز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته وويله، هاخوا نه خبر راغی چې يو بل کس ورته ولېږم، همدا سې مو وکړل، (نور سید) مو ورته ولېږه، داخل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې يې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه کارونه وکړي، د لوبښو وينځل، د ميزونو پاکول، دالوگانو او پيازو سپينول، ځکه د غونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د گارسون دنده ترسره کوله، په رښتيا چې همدا سې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې کورته راننوت، خو چې به ويده کېده هلکانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته يوه رځ پاتې وه، (نور سید) ته مې وويل چې ټوپک په څه ډول هوټل ته وړو، کوم ځای دې ورته انتخاب کړي؟ دې کې له خندا شين شو، وې که څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منیجر به شم، ټول مې په ځان رامات کړي، نور سید ويل د بام په سر د اوبو يوه غټه (ډيگۍ) ده، څنگ کې يې يو غټ جنراتور ته خپره جوړه کړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله بڼه پوهېږې ځکه چې اوس نو د هوټل په هره کوټه کې بلد يې.

نه يم خبر چې نور سید به څه ډول ټوپک هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپک د موټر شاته سيټ لاندې کېښود او سپين غر هوټل ته مې يوړ، دا نو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

هغه ورځ ده چې په سبا يې غونډه ده، څو ورځې وړاندې د باغ امنيت نيول شوی و، خو موږ ته يې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په کور مشهور دی، دلته به د طالبانو او يا هم ځان مرگي وېره له خلکو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل کې پاتې شوم او هغوی ټول په کور کې وو، جلال ته مې دنده ورکړه چې له غونډې د باندې له يو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودرېږي، او د اړتيا په وخت کې به له موږ سره مرسته کوي او هر يو دې دلته ځان را رسوي، نور سید د حاجي قدیر هوټل ونيو، منصور په مرکز کې مخابرې ته پاتې شو چې موږ ټول له يو بل سره په تماس کې وساتي، د ټولو په غوږونو کې بايد گوشکۍ وای، او يعقوب ته مې په غونډه کې دنده وروسپارله چې له هغه ځايه موږ ته مالومات را کړي.

د سهار په نهه نيمو بجو غونډه پيل شوه، زښت ډېر خلک ورته راغلي وو، مشران دننه په څو کيو او کوچونو ناست وو او عام خلک بېچاره گان له باغ بهر د پنجره شاته لکه بنديان ولاړ وو او د غونډې سټېج ته يې سرونه پورته پورته کول، د ننگرهار ټول دولتي چارواکي په غونډه کې ناست وو، يعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نيم ننگرهار سره بلدتيا درلوده، ډېر وخت يې په همدې ښار کې تېر کړی و، هغه ويل چې ورور يانې ولسمشر په الوتکه کې ننگرهار ته رارسېدلی دی، لکه چې نيژدې دی، ما په نور سید غږ کړه.

- نور سید ه بيدار شه

هغه ويل: زه هوټل کې ناست يم، کله چې راغی نو بيا به ځان ورک کم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پينځه واړه اماده وو، لږه شېبه وروسته نور سید غږ کړ چې ورور له موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لکه چې په لوبې دروازې باغ ته دننه کېږي يانې په جنوبي دروازې، چې عمومي سړک خوا ته ده، ماله ټوپک او يوې کمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نور سید ويل چې زه بام ته لاړم

دې کې يعقوب غږ کړ: ورور غونډې ته راوړسېد.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

زه په بام پر مخې ځملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا ته بڼکاره نه شم، په پروت د بام څوکې ته لاړم، د ټوپک په دوربين کې مې کتل خو څوک راته نه بڼکارېدل

په يعقوب مې غږ کړ: ماته نه بڼکاري.

هغه ځای نه (نور سيد) په قار غږ کړ: تورنه! ته ملنډې وهې، دې ځای نه هيڅ شی هم نه بڼکاري.

غونډه د مانۍ مخ ته جوړه شوې او د نور سيد زړه و چې د حاجي قدیر هوټل نه يې وويني.

په قهر مې ورته وويل: ديوانه! ستا يې په دې ځای څه کار دی، هغه له غونډې وروسته ستا خوا ته درځي او له هغې دروازې نه د ولايت قصر ته ورځي، دا څو ووم وار دی چې درته يې وایم که ما نه ختا شو نو ستا خواته خو درځي، ته دوهم يې اول بايد ماته بڼکاره شي او دادی اوس زه مخامخ ستيځ او شاوخوا فضا يې ښه وينم.

پوه شو چې زه په قهر يم په کراره يې وويل: ښه ښه، سمه ده سمه ده.

هاخوا نه منصور پرې غږ کړ: د پوانه اوس غلی شه.

يعقوب غږ کړ: که چېرې ورور ستيځ ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاته به بڼکاره شي، که څنگه؟

- هوستيځ راته لږ څه ښه بڼکاري خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به يې کاو، يا به يې د ولسمشر صفتونه کول او يا به يې خپلې ستونزې ويلې، ساعت ته مې چې کتل نو يوولس بجې وې.

دې کې منصور او نور سيد سره وښتل، نور سيد ويل چې زما خو دلته خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننگرهار والي له خبرو خلاص شو او نطق ولسمشر ستيځ ته راو غوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

يعقوب غږ کړ: ورور ستيځ ته روان دی، دادی نژدې شو،

ماځان راجوړاوه، چې يعقوب غږ کړ

- تورنه! غږ يې اورې؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

- هو يو اړخ يې راته، لږ بڼکاري خو زما مخ ته ډېر کسان ولاړ دي، دا څوک دي؟

- يو نطق دی، هغه نور به څوک وي... لکه چې باډيگاردان يې دي.

داسې قهر راغی چې څه ووايم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه خړپ تېر کم، بيا به مې ويل که ما نه ختا شي نور سيد خو شته.

ټول ددې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمۍ وورېږي او غونډه به گډه وډه شي، ټول چپ شول، زه يو څه ووېرېدم، ما فکر وکړ که زمونږ اړيکه سره پرې شوه، په قهر مې غږ کړ:

- مړه شوئ!! ولې غږ نه کوئ؟

يعقوب غږ کړ: څه ووايم دلته گان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وويل، چې زه اول د مخې کس ولم بيا ولسمشر.

هاخوا نه د پوانه غږ کړ: هو، ويې وله، هغه به درته هلته ولاړ وي، چې تورن صيب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ کړ: تورن صيب دا لېونی درته رښتيا وايي، لږه گوزاره کوه، موږ لا په همدې مشورو کې وو، چې ولسمشر د عادت خلاف ژر له ستيځ نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې يعقوب په وار خطايۍ غږ کړ:

- (نور سيد) ! تا خواته دروان دی.

نور سيد باند مې نارې کړې

- نور سيد! اماده يې؟ درته بڼکاري؟

- کله بڼکاري، کله نه بڼکاري.

- دا څه د لېوانيانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وينې، خو يو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځايه پورته شوم، غوښتل مې ورته ووايم چې پورته نه شې، چې پوليس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي ودې وينې.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

غږېې کړ:

- څوک بام ته راپورته کېږي، زه نور صبر نشم کولی، اوس يې بايد وولم.
چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلکو چغې پورته شوې، ډزې ډيرې شوې.
يعقوب ويل: دېوانه ډزې وکړې
ما په دېوانه غږکه: مه مه مه کوه
همدې سره ډزې په گوشکيو کې ډيرې نژدې راغلې.
دې وخت کې يعقوب غږکه:
- نور سيد يې وويشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د ځگېرويو اواز راغی، خو ډېر ژرغلی شو. ملگرو ته مې ويل، چې ځانونه ځای ته ورسوئ او بې اختياره مې له سترگو او ښکې راروانې شوې، د هوټل په اطاق کې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړی شوم، نیم ساعت به مې دلته تېر شوی و، چې تليفون مې وشرنگېد، گورم چې منصور دی، ويل يې چې دېوانه خو کار کړی، ولسمشر يې ويشتی دا چې روغ دی او که مې، مالومه لانه ده، له دې خبرې سره د نور سيد غم لږ کم شو، ماوې که د ولسمشر په مرگ په موږ کې يويا دوه هم مړه شي کومه خبره نه ده، خو چې بې ځايه راکې څوک مړ نه شي، ټوپک مې خلاص که، په موټر کې مې ځای په ځای که، نور په موټر کې خپل ځای ته روان شوم، کله چې ورسېدم گورم چې درې ماسره راغلي ملگري او دوه ځايي ملگري په خونه کې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالگه او مرچ و، هغه په ټولو گران و، ما هم ځان ټينگ نه شو کړای، هريو په وار غاړه کې رالوېده او ژړل يې، يعقوب نه مې د کيسې پوښتنه وکړه، هغه وويل، ولسمشر د خلکو په منځه کې روان و، د لارې شاوخوا ته کتار ونې ولاړې دي، کله چې ونې خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقريباً پنځوس متره کې ونې نشته، کله چې ولسمشر همدې ځای ته ورسېد، نور سيد يو وار په بام ودرېد او ډزې يې شروع کړې، سمدسې ورباندې له شاوخوا نه زړې شروع شوې، همدې وخت کې يې دوه، درې نورې ډزې هم وکړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې وليد چې په ځمکه پروت و، والي او څو نورو کسان ورته تاو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

شول، زما ډېر يقين راځي چې ولسمشر ولگيد، بيا نو سيمه محاصره شوه او خلک ټول سره خواره شول، بس خپل ليونتوب يې وکه.
زه د يعقوب په خبرو کې ورولوېدم: هغه لېونی هم مجبور و، ما واورېدل چې ويل يې څوک بام ته راخيږي، چې د پښو اواز يې اورم، کېدای شي کوم پوليس بام ته ورختلی وي.
يعقوب ځواب راکړ: هغه ويل چې په دې ورځ په هوټل کې يو زه او يو بل ملگري را سره دی.

ما يې په ځواب کې وويل: نو بيا خو خامخا پوليس بام ته ورختلی دی.
بيا مې ډاکټر مولوي ته زنگ واوه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وويل، سړی په قهر شو

- تورزنه تاخو غوړې کولې چې پلان سل په سلو کې کامياب جوړ شوی دی، تا بايد ځان وژلی وای، ته له هغو ځوانانوه چې ځان پورې بم تړي څه زيات يې، تاسې بايد دلته د خپل عمل ځواب ووايئ.

له دې سره يې تليفون بند که، د ډاکټر مولوي خبرو مې په غوږونو کې ازانگې کولې، ځان راته ډېر وړوکی او ناتوانه ښکاره شو، کله مې چې د ډاکټر صيب خبره ملگرو ته وکړه هغوی هم ډېر خپه شول، د تگ تاييا مو ونيوله، خو کله مې چې د جلال اباد وضعه کتله سختې تلاشي گانې روانې وې، ما مناسبه نه گنله چې تر دوو درېوو ورځو دې له کوره ووځو.

کله چې د راډيو له لارې خبر شو نو ولسمشر په ښي لاس ټپي شوی او يو وزير يې وژل شوی و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ يې وخوځوله، په هرې راډيو او په هر ټلويزيون کې ددې پېښې په هکله بحث کېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ما ښام مو په سمه لاره کلي يانې، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وکړ. له ټپي کېدو نه راپه دېخوا چې په کوټه کې مې اخيري معاینات وکړل، له کورنه، نه وم خبر، اوس نو کلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان کې يې تداوي شوې او کنه، ما ښام چې مو حرکت وکړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې کلي ته ورسېدو، ملگري مې په حجره کې کېنول او زه کور ته دننه شوم، زما په ليدو ځوانېې خسر مې ډېر خوشاله شول، هغوی فکر کاو چې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ګوندې زه وژل شوی يم، ځکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته وړې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلې وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکړئ، ځينې درمل يې بايدد څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لږه بڼه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه وينې نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چپې پرې راځي، ځان وهي، خپل وينسته شکوي، خو ډاکټرانو ويلې وو چې بڼه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملګري مې چندانې روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، موږ ويلې ګوندې بڼه به شي، خو دلته يې ناروغي لاسپسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاینه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ موتګ ونه شو، بېرته پخواني ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټر صيب زنگ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو ونيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنگه يې پوډري؟

دې خبرې سره موږ ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې راچپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلې، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي یئ، په تانه کې به سره ګورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل: -مړه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړی.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له موږ نه يې لرې بوتله، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هېڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چا راته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په موږ کې يو هم زړه نه بڼه کاوه چې مشرانو ته ځان وربنکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خوا ته بوتلل،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ډاکټر صيب او نور مشران څنگه چې موږ فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو ودرولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لگيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسئوليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لرې، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار ځکه خامخا تر سره کولی شي چې ته په کابل کې تر نورو بڼه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي ادارې، دولتي مراسم، هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوې! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو موږ ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا بڼه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړ که بيا به په ګډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملګری و چې موږ ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، موږ به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملګرو ته يې په يوې لويې زېر زمينۍ کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثير نه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړ که چې نوي

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

فيصده بريالۍ و، فيصل ژمنه وکړه چې زه د سره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو، ډاکټر صيب ته ورغلم، ورته مې وويل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشرېح يې کړم، ډاکټر صيب وويل چې نه ددې لپاره بايد مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤليت په ما وتاړانه شي، همداسې يې وکړل، خو ورځې وروسته يې مجلس جوړکړ، ما له ځان سره فيصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال يوولس کسان وو، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشرېح کړه:

-زه بايد د کابل په راډيو تلویزيون کې وظيفه واخلم، داسې وظيفه چې يو څه صلاحيت هم ولري چې يو يا دوه ملگري په تخنیکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملگري بايد يو څه وخت د راډيو او تلویزيون د تخنیک په برخه کې (ټرين) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړېږي نو ملي راډيو تلویزيون يې تخنیکي کارونه لکه ژوندي نشرات، کامره، مايک، لوډسپيکر او داسې نور کارونه کوي، دا مې هم ياده کړه چې فيصل راته داسې ريموتي واره بمونه جوړوي، چې په مايکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مايک ته مخامخ ولاړ وي، يانې د بچېدو امکان يې نشته، کله چې ولسمشر خبرو ته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکولکېږي، ريموت بايد د مبايل په شکل جوړ شي چې دا هم فيصل را سره منلې او تر ټولو مهمه يې دا چې په دې ډول چاودنې کې يواځې يو يا دوه کسان وژل کېږي.

دې کې د خبرو واراړانه فيصل واخيست او د بم په هکله يې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په يو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لري خلکو ته زيان نه رسوي، زموږ له خبرو وروسته ډېر بحث وشو، چې ما او فيصل ورته ځوابونه ورکول، بالاخره پلان په همدې ډول ومنل شو، خود ځينو نيوکه دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، بايد دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صيب او ځينو نورو بيا ددې پلان حمايت وکړ، هغوی ويل داسمه ده چې ډېر وخت به ونيسي خو په دې ټول

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي، دا له هغه پلان نه چې ژر تر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي، ډېر ښه او منطقي دی. پای کې زموږ پلان ومنل شو، ډاکټر صيب په فيصل تاکيد وکړه چې هرڅه راته چمتو کړي، دا يې هم وويل هرڅه مو چې جوړ کړل يو ځل يې بايد همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو، ما ډاکټر صيب ته دا هم وويل چې په راډيو تلویزيون کې زما د مقرري کار هم په دوی دی، چې دا يې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکړه، ماته او ملگرو ته مې پکار و چې د راډيو او تلویزيون د نشراتو، تخنیک او د خپرونو په هکله يو څه مالومات زده کړو، کله مې چې ډاکټر صيب سره دا خبره شریکه کړه، هغه وويل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تيار شي او دا يې هم وويل چې مالي نه پيسې واخلم بيا لاړ شم.

دوه ورځې وروسته ما، جمال او يعقوب د پېښور په لور حرکت وکړ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو، هغه ځای نه يو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې يې يوې ښايسته بنگلې ته بوتلو، چې پرته له يو اشپز او يو تن پيردار نه نور څوک پکې نه وو، دا زموږ د اوسېدو ځای و، موږ ته يې دا هم وويل چې له (ايتوار) نه وروسته ورکشاپ پيلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې وليد سم دم کليوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملگري مې ښار ته لاړو، ما او جمال خپل وېښته او ږيره جوړ کړل، يعقوب نه غوښتل چې ږيره کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټۍ کړه، خو ما او جمال بيا ان يو درجه ماشين کړې وه، پسې ښار ته لاړو، هلته مو افغاني جامې، دريشي، پتلونونه، کميسونه (يخن قاق) او بوټونه واخيستل، خو کله چې کور ته لاړو بيا بله تماشه جوړه شوه، يعقوب په ښار کې ويل چې دريشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخيسته چې که هر ډول کېږي بايد ځان نه ښاري جوړ کړي او دريشي واغوندي، خو کور ته چې راغلو ما او منصور چې څومره خواري وکړه، خو يوه خبره يې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، پو شوم چې نه يې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دريشۍ او پتلونونه

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

مويو يو ځل واغوستل چې لنډ او ورډه نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکارېده داسې لکه شپاړس کلن کابلي زلمی، خو جمال بيا ماته ويل چې په دريشي کې ډېر ښه ښکاري، نه پوهېږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د يعقوب خواته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، يو وار په خدا شواو ويې ويل: سم انگريز ښکاري، واوا

زما يې هم خدا راوسته، په خدا مې ورته وويل: مولانا صيب! بد خو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو او په خدا يې غبرګه کړه

ورکېږه تورنه، هر اندام دې پکې بيل بيل ښکاري شرم دی.

په حيراني مې ورته وويل: نو تا تر اوسه په دريشي او پتلون کې څوک نه دي ليدلي؟

ليدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لورېږي چې داسې درويسي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاو باي پتلون يې له شين رنگه بلوز سره اغوستی و، په خدا خونې ته راننوت. يعقوب يې په ليدو حيران شو په خدا يې په کندهاري لهجه وويل: او هو نانيه الله دې راوله، تانه خو سم ژني جوړ سوي.

جمال ورته په خدا ځواب ورکړ: ظالمه ته خويي هم يو ځل واغونده، څه! خيردی، د تورن لپاره يې يو ځل واغونده، اوس يې درته په شوق اخستي، که خوند يې درنه کېږته يې وباسه، څه د زور کار خونه دی.

دې سره يې له واره خپل کاو باي پتلون چې له نور جامو سره په توشک پراته وو، راپورته کړ، موږ يې له خپلې خونې نه د باندې ووېستو، کوم شل دقيقې وروسته يې ور خلاص کړ موږ يې ليدلو ته ډېره تلوسه درلوده، خو گورم چې له ور نه يې سره راووت. وه جماله ته راشه کنه يار.

دې سره موږ دواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته وردننه شو، لږ وروسته دواړه له خونې راووتل، گورم چې يعقوب په خپلې درېشۍ کې سم ورک دی، کورتي يې ان په زنگونو لږېده او د پتلون پيڅې يې ورته بل

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

وهلې وې، اوس څوگ خپله خدا ټينګه کړي، د دالېز په يو کنج کې جمال له ډېرې خدا کېناست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې يې هم له موږ سره لانجه کوله، له موږ نه به لرې ولاړ و، نور به يې زړه تنګ شوی و، ماته خو يې څه نه ويل، يو وار يې جمال سره په جنگ شو دوه واره يې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بيا مې په ډېر عذر او زاريو هغه کاو باي پتلون له تور اوسپين (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښايسته ښکارېده، د کاو باي پتلونونو يوه ښېگڼه داده چې هم په زور او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو يعقوب بيا ان د شپې هم ورسره وېده کېده، داسې فکر ونه کړئ چې يعقوب يې سواده و او له سره يې ښار نه دی ليدلی، نه ښه پوی هلک و، په انگريزي، پښتو، دري او اردو ژبو ډېر ښه پوهېده، خو هغه بيل ډول هلک و.

خير په دې خبرو به مو سر نه په دردوم، پوره دوه مياشتې مو د راډيويي او تلويزيوني پروگرامونو درس وويلو، لکه کول ايډټ، پريمير، نور اړين د کمپيوټر پروگرامونه، د خپرونو جوړول او ډاډول ډېر نور کارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صيب به هره ورځ زموږ خبر اخيسته، همدا چې کور سونه مو خلاص شول ډاکټر صيب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او يعقوب د اوس لپاره کرمي ته ورو لېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، يعقوب په دې خپه و، چې ډيره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تګ هم ونه شو، جمال او يعقوب ويل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کېږو ترڅو چې ډيرې مولوبې شي، خو ما ورسره ونه منله ورته مې وويل چې سبا لاړ شي، زه ترې د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننګرهار ته حرکت وکړم، اوبني ته مې زنگ وواژه چې جلال اباد ته راشي، همدا سې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوبني سره يو ځای تېره کړه، اوبني مې ويل چې خوريې تريخوا بيا يو څه ښه شوې، يانې په څلورو يشت ساعتونو کې يو ساعت يا دوه ساعته لږه ښه وي، ډاکټر صيب چې راته د کوم صراف پته راکړې وه، پيسې مې ترې واخيستې يو څه مې ترې خپل اوبني ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شو او زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې اوله شپه له يو ملګري سره وکړه، په سبا مو په درېمو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

مکروریانو کې یو اپارتمان په کرایه کې، لوبښي، کمپیوټر، یو سیټ بڼه ښایسته دوبي. کوچونه، هرڅه مې ورته واخیستل، ښه ښایسته کور مې جوړکړه، اخیر په یوې ملي راډیو کې راتلونکی رئیس او یامرستیال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او یو نظامي سرتیری وم، خو له ډېرو رییسانو، وکیلانو او معینانو نه ښه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پوهېږي، غټ پوست باندې یې خېټه اچولې وي، تاسو به وایئ چې زه خو په هرڅه پوهېږم نو بیا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پرځای وای تاسو څه کول؟ زه خوپه لوي لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی یم، هغه چې ټول افغان ولس ته خیانت کوي او ورسره ځان له ملایکې نه کم نه گڼي، په افغانستان کې هرڅوک تر خپل توان پورې خیانت کوي او کړی یې دی، خود ځینو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځینو بیا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاړه؛ یوه اونۍ مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صیب راته زنگ ووايه ویل یې چې یو کس ستا خواته درځي ځینې اسنادونه ورسره دي، هغه در سره واخله او سباته دملې راډیو تلویزیون رئیس خواته لاړم شم، خو زه له دې وېرېدم چې څوک مې ونه پیژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نیول شم، په سبا مې لوکسه دریشي واغوسته، شخه نیکتایي مې وتړله، دیپلومات بکس مې په لاس کې ونيو او په خپل موټر کې روان شوم، کله چې د رئیس شعبې ته لاړم، گورم چې یوه ښایسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا یې سکرتره ده، د ناستې بلنه یې راکړه، خو شېبې ورورسته د رئیس شعبې نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بیا د رئیس شعبې ته ورننوته، لږ ورورسته راووته، زه یې د رئیس شعبې ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو ورورسته حیران شوم، سخت حیران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو، کله کله به مې له ځان سره ویل چې دوی هسې زموږ د ډاډ لپاره وایي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو، باور به مې نه کېده، ځکه رئیس ما ته د راډیو تلویزیون د نشراتو د مسئولیت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عریضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو، ان نوم مې هم بدل شوی

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

و، له تورن توریالي نه په (وحید الله وحید) بدل شوی و، په خوشالۍ خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالۍ خوب ونه کړه، ډاکټر صیب ته مې ټوله کیسه په تیلیفون کې وکړه، خو هغه هیڅ حیران نه شو، یو څه لار ښوونې یې راته وکړې، نور مې تیلیفون بندکړه او ویده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لاړم، اول د رئیس خواته ورغلم، له سترې مشې ورورسته یې په یو لوی هال (سالون) کې کاروونکي راټول کړل او زه یې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توګه وروپېژندلم، زه اوس د ژورنالیزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه یم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډیو تلویزیون کې دنده پیل کړه، خو ترڅه وخته ددې ادارې کارونه راته نوي وو، ښه و، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سیستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځینو کارکوونکو ان شل دېرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې یې لا هم تغیر نه دی راغلی، بله عجیبه راته دا ښکاره شوه، چې یو کس به مثلاً د خپرونې مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکریټ لیکه، بل کس به ایډیت کاوه، بل کس به بیا خپرونه پرزنت کړه او بل به بیا میکس کړه، حال دا چې دا ټول د یو کس کار دی، یانې هرڅه هلته داډول دي، په راډیو تلویزیون کې شاوخوا دوه نیم زرو کسانو کار کاوه، ډېره عجیبه ده کنه؟ دلته یوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کیفیت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنیو له خپرونو نه یې کیفیت ته وه، د راډیو او تلویزیون خپرونو کې ذوق او سلیقه او نوښت ډېر اړین توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه لیدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنیو خپرونې وکتلې خپلو خپرونو ته مې زړه تنګ شو، هرې شعبې ته چې به ننوتم، د هریو په لاس کې به د چاپو گېلاس و، یا به په څوکی او یا هم په مېز به ناست وو او گپ به چالان و، خو د ښځو او نجونو غږ به ان دوهم پور ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکر کاو چې پوره یو ساعت خو به یې په ځان خواري کړې وي او عمر ته به دې چې کتل څلویښتو کلونو ته به پورته وه.

له یوې خوا زاړه مامورین په اصلاحاتو کې منفک شول، او یو څه تقاعد شول، ما یې پرځای زلمیان استخدامول، چې په دې ډله کې مې خپل ملګري

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

هم مقرر کړل، په لږه موده کې خپرونې یو څه ښې شوې او هم تلویزیون او راډیو لیدونکي او اورېدونکي پیدا کړل، په دې دوران کې د ښځو په هکله په دې پو شوم چې ښځه ووژنه خو کار یا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لکه نارینه گان له کورنه د باندې کار وکړي او په ټولنه کې ځان ته موقف جوړ کړي او ځینو ته بیا په کور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت کې شروع شول، ځکه خوماورینو دا هرڅه له ما انگېرل.

څه موده ورورسته چې مې پام شو، همکارانو رانه سخته وېره لرله، په لومړیو وختونو کې نه وم خبر، خو دا هرڅه په کلاره و شول، ځکه له یوې خوا زمانې له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملگرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا منفي کياني هم زما په شتون کې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وویل ته یې څه کوې! ته خود بل کار لپاره دلته راغلی یې، چې ښې خپرونې لري او که بدې په تايي څه؟

خو چې بېکاره خپرونه به مې ولېده یا اوړیده ځان به مې نه شو کنټرولولی، کنه ما یواځې څه باندې دوه میاشتې په یو شخصي راډیويي او تلویزیوني پروډکشن کې له خپلو ملگرو سره زده کړې کړې وې، خو پېښوریان بیا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعلیم زمینه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځایه نه تېروي، په لږ وخت کې یې هرڅه رازده کړل، خودې دفتر کې خلکو ان څلوېښت کاله تېر کړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورین داسې نه وو خو داسې مامورین ډېر زیات وو، کله کله به ځینو مامورینو ویل: د دوه روپو همدومره گوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورینو میاشتینۍ معاش دوه نیم درې زره افغانۍ وې، خو ځینې پکې داسې کسان هم وو چې ډېر ښه کاریې کاوه، هغوی به په یو ډول احساس خپل کارونه ترسره کول، هغوی ته مادیاتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول کسان په ټولنه کې ډېر لږ دي.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګيال

د ژور خفگان یو کتاب راته یو ملگري له کابل نه راوړی و، هغه د اروايي ناروغۍ ډاکټر دی او دا کتاب یې په خپله لیکلی و، کتاب مې چې ولوست، غټ تشویش راته پیدا شو، ځکه د رواني ناروغۍ ښې راته په هر افغان کې ښکارېږي، او که رښتیا ووايم د (ډېریشن) او ژور خفگان په اړه دغې کتاب زما ډېریشن لایات کړي، بیا مې خپل دغه ملگري ته یو لیک ولیږه، ورته مې ولیکل، چې داسې بل کتاب چاپ نه کړي، ځکه د دې پرځای چې څوک ترې گټه واخلي، برعکس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته لیکلي وو، چې په لسو کې پینځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغیو اخته دي چې یو یې زه په خپله يم.

څه به مو سر خوږوم، اخیر مې په دفتر کې خپل سلوک کې تغیر راوسته، ځکه اوبه له پاسه خپې وې، ما به څه د خلکو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي گونځې هوارې کړې او ټول همکاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به یې راسره کولې، هیڅ پوه نه شوم چې دومره ډېر وخت څه ډول راباندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري ریاست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امدادگۍ خبر راغی، خو خبرنه وو چې د ولسمشر د مرگ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئیس خپلې شعبي ته وغوښتل، راته یې وویل چې د جشن لپاره ټول اړین وسایل او کارکونکي آماده کړه، هغه نور څه ویل هم غوښتل، خو ما یې خبره پرې کړه، په ښه ډاډ مې ورته وویل چې ددې ورځې لپاره ما له پخوا نه فکر کړی، ته به غمه شه، له دې سره یې په خندا وویل: خودیت میفامي دیگه.

هسې هم زما د ښه کارنوم په ټول دفتر کې خورؤ، رئیس به څنگه په ما باور نه کاو، د تخنیک د برخې مسئول ته مې امر وکړ چې د جشن لپاره ټول وسایل آماده او چک کړي، بیا یې ځانگړې خونې کې (قرنطین) یابند کړي، چې دې کار سره رئیس زښت ډېر خوشاله شو، بیا یې دا خبره ان د جمهور رئیس دفتر ته هم کړې وه، هغوی ته مې وویل چې په هیچا هم اعتماد پکار نه دی، د احتیاط لپاره باید دا وسایل په محفوظ ځای کې وي، خواصلي راز بیا ما سره و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګیال

د غونډې لپاره مې هرڅه آماده کړي وو، ځکه چې مونږ باید غونډه ژوندۍ په تلویزیون کې ښودلې وای، یواځې کامرې پاتې وې، ځکه چې موږ دومره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زموږ د ورځینو خپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم یې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسایلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسایل پکې ساتل شوي وو او یعقوب لکه پیره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او یعقوب مې بهر ودراره، څلور واړه مایکونه مې په خپل دیپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، یعقوب ته مې وویل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دي، د جمهوري ریاست تر ټولو کلکه غوښتنه د وسایلو امنیت و، چې دا کار ما له پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، یعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته یې دوی دواړو ته په مایک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابل له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مایکونو کار شروع کړ، ډېر اسانه کار و، خو اصلي خبره دا وه چې موږ ته اسانه شوی و، فقد یوه وړه او سپنه لکه د مایل بطری چې شاوخوا یې واړه، واړه سیمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بیا یو ډول د ښینو په شان څه ترې چاپیره شوي وو، په لږ وخت کې مایکونه جوړ شول، مایکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مایک آخزه روغه وه، موږ د مایک له سیمان سره غرض ونه کړ، خو د احتیاط لپاره مې وکتل، جمال دوی دا مواد په کرمې کې ازمويلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مایکونه بېرته دفتر ته یوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرګ ته شپې رالڼدېدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتیبات روان وو یعقوب او جمال ټول کارونه زموږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی یې سټیج او سټیج باندې د مایکونو سیستم، له راډیو تلویزیون او لوډسپیکر سره عیار کړل، هغه جوړ شوي مایکونه یې په میز ودرول، یعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګیال

د ښار او شاوخوا سیمه خو لا یوه میاشت وړاندې امنیتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځیان وو دلته راغلي وو، اخبر جشن و، زموږ نطقانو له سهار اتو بجو نه په سټیج باندې شعرونه او شعارونه ویل، خو په ما هیڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرویانو په سړک ولاړ و، کله، کله مې دهغه خبر هم اخیسته، ډاکټر صیب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخیستم، بیا به مې ماشومان سترگو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئیس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئیس به افغانستان ته سوله او پخلاینه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئیس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما ورورستي عملیات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پیلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېره راسره پیدا شوه، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه گډوډي رامنځ ته شي، بس وسوسي وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره ورورستی چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نیمې شوې، نهه شوې نهه نیمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لگېد، لسو ته لس دقیقې پاتې وې چې نطق په یو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وویلو، گورم چې ولسمشر په جیب موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان یې د احترام لپاره له خپلو ځایونو نه پورته شول، یوه لنډه دوره یې ووهله، له جیب نه راکوز شو، په شونډو یې مټسکا غوړېدلې وه او لاسونه یې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په سټیج باندې بد حال و، کله به ویاند راوړاندې شو او کله به ویانده، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنیتي تدابیر ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه يم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول، سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا اګرځېدم، همکارانو ته به مې لار ښوونې کولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې ستيج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک يو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطاو، دا وخت له ستيج نه لرغوندي لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پیل، کړې خو زه لکه مېخ شوی چې يم، دې وخت کې جمال راته زنگ وواکه، له زنگ سره لکه له خوب نه چې وښم شم، پرته له دې چې څه ورته ووايم، ټليفون مې بند کړ او ښه چابک مې ځان ستيج ته ورنژدې کړ، خو د ستيج شاوخوا ننگه چاپلوسان ولاړ وو، ما کونښن کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مايک راته سم ښکاره شي، دې کې تقريباً شل دقيقې تېرې شوې، نور مې زړه پرسېدلی و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستيج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور يې ودان ځينې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځينې بيا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لا صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نيژدې وې، چې مبايل مې پسې راوويست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندی به رانه لاړ نه شي، تقريباً خبرې يې خلاصې وې خدای پا ماني يې کوله، چې مبايل مې غوږ ته ونيو، له مايک سره مې مخامخ کړ او ټنۍ مې کېکاږله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر يې ان په دېوال وويشت، گډوډي شروع شوه، هر چا کونښن کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سيمه يو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټر د لوړ پوړو چارواکو د موټرو تاپه شوی کارت لگېدلی و، چا راته څه نه شو ويلی، يعقوب له مانه مخکې موټر ته راغلی و، په يوه شېبه کې مکړويانو ته ورسېدو، موټر مو د باندي ودر او، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صيب ته زنگ وواکه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډار شوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صيب ته وويل: کارو شو.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

دې خبرې سره له ها ځوانه د خنداگانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکتر صيب د کاميابۍ مبارکي راکړه او ويې ويل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږي. ما خپله فرانسوی ډير ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واسکت او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف کړ او خپل موټر کې مو لوگر خواته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه ليدلې، ډېری خلک لا له پېښې خبر هم نه وو.

جمال دوی ته مې وويل چې خو ورځې به لږه گډوډي وي، خو بيا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، ښه و ترلوگر پورې له ډېرو تالاشيو نه ژوندي ورسېدو، لوگر نه خوست ته لاړو هلته مو هم يوه قرارگاه وه، هلته مو ښه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودر او، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (بېرک تانې) ته حرکت وکړ، بېرک تانې نه، علي زيو ته ورسېدو ډاکتر صيب ته مې زنگ وواکه، د هغه خوشحالي مې د ټليفون په غږ کې حس کړه، چې ويل يې ميرام شا ته ځان راوړسوي، خو ساعتته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په يوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په ليدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقيقې يې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ ښه هرکلی وکړ، ډاکتر صيب خو په جامو کې هم نه ځايېده، بس ميلمستياوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خودا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به يو بل ته ويل: دغه دی تورن!

ځينو خو به داسې فکر کاوه چې تورن يانې تورزن.

زموږ په مرکز کې مويو ځانگړی دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوگانو خپرونې پکې ليدل کېدې او اورېدل کېدې او ځينې مهمې خپرونې يې ثبتولې هم، دغه عمليات زموږ د ملگرو له خوا نه هم په يوه سيډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زموږ لخوا جوړې شوې سيډي گانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولږځېده، له (سي ان ان) نه نيولې بيا تر سيمه یزو رسنيو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړ کړل، زما تصويرونه يې په تلویزیونونو کې ښودل، او د راډيو ټلويزون رئيس بندي شوی و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

شاو خوا درې څلور مياشتې دلته ايسار شوم، کورته مې سخته تلو سه وه، ځکه ميرمن مې تر پخوا يو څه ښه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترگو يې وگورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووايم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخيسته.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صيب نه مې د کورته تگ اجازه واخيسته، درې ساتونکي يې راسره کړل، د روانېدو پرمهال يې راته په خندا وويل: تورنه! ستا د ازپورتيا او قرباني کومه بې مانا کيسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر وواژه، دا ډول کار د نړۍ په تاريخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته يو واقعي اتل يې، تا د انسانيت، افغانيت او مسلمان په جامه کې يو لوی خاين اود کفارو گوډاګی او جاسوس وواژه، نړۍ به په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا يو ريښتيني او مسلمان انسان ددې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په گټه رالېږي گوډاګيان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بريالي نه شي.

ماته هغه وخت دا خبرې هسې گپ ښکارېدې، کله به شيطان راته وسوسه راپيدا کړه، له ځانه سره به مې وويل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ويل، که دا حالت لکه څنگه چې موږ فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د راډيو تلویزیون د نشراتو مسئول نه بلکې د راډيو تلویزیون رئيس شم.

زه هم عجيب سړی يم، د خپل خيال پلو کيسې تاسو ته کوم، خير لږ، لږ دې دا هم پکې وي، رابه شم اصلي کيسې ته، ډاکټر صيب راته ويل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا يې ښې ډېر پيسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملگري رانه سپين غره ته لاړل، ډاکټرانو ويلي وو، چې له ميرمينې سره مې بايد ډېر ښه سلوک وشي، هغوی ويلي و چې ددې درمل د مور، پلار او خاوند مينه او محبت دی، ترڅو چې هغه تېر وختونه يې هېر شي، هېر بدل چېرته خو دا مې زړه ته ولوېده چې که موږ يې خوشاله وساتو کېدای شي چې يو څه گټه به ورته ورسوي، اوس مې غچ اخيستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

مېرمنې د درد دوا شم، له کلي خوهسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به يې سرته ناست وم، په لومړيو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د يو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه، خو همدا چې ماشومان او هغه ناوړه پېښه به يې په زړه شوه، په هماغې شېبه به بې هوښه شوه، خو کرار کرار ښه کېده، يو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور يا پينځه ساعته ښه وه، سړی په خپل عمر نه پو هېږي او نه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم وليدله چې الله پاک يو گلالي ځوی راته را ډالۍ کړ، يواځې ځوی نه بلکې د ځوی له پيدا کېدو سره زما د ميرمنې حالت هم ښه شو.

دقيق وخت خوراته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړ، خو دا مې په ياد دي چې په لومړيو کې حالات يو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنيوي لپاره ټول همدې يوې نتيجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو يواځينۍ دحل لاره بېرۍ لويه جرگه ده؛ لويه جرگه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سياسي گوندونو استازو پکې برخه واخيسته، په دې لويه جرگه کې گډونوالو يو بل د معدني اوبو په بوتلونو سره ونه ويشتل او نه هم د بهرنيو جاسوسانو نه جوړه يوه لويه جرگه وه، بلکې رښتيا هم د ټولو افغانانو په خوښه يو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خواږه خوب ويده وم، چې دروازه وټکېده، په غږ يې راويښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کي خلک له کوره تاو شوي دي، خو دا ځل يې زما د کور دروازې ته بم کېښود، بلکې دروازه يې وټکوله او چې زه بهر ورووتم بې له کومې خبرې په هرڅه و پوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې يې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملگرو په وينه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس ښه شوې ده، اوس کله، کله بنديخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله يم، اخير دړندې سترگې اوښکه ده.

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلى

په دې دوران کې کوم وهل ټکول نه وو، په لومړنۍ محکمه کې راته د
عمر قيد سزا واورول شوه، ځکه په زغرده مې وويل چې (ولس مشر ما
وژلى !)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library